This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

A 3 9015 00369 287 1
University of Michigan – BUHR

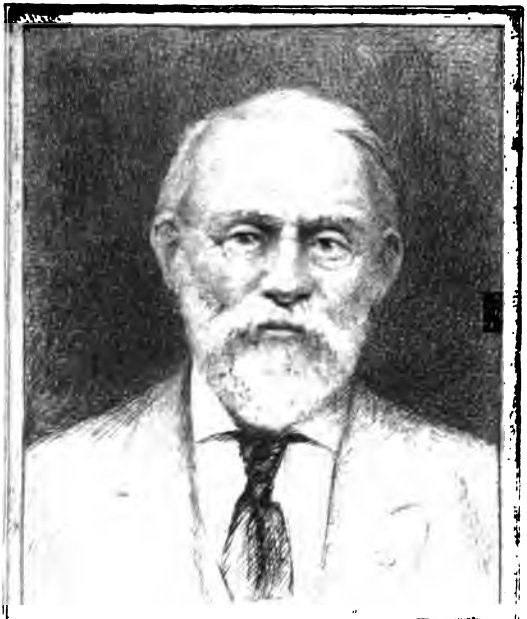

SILAS WRIGHT DUNNING
BEQUEST
UNIVERSITY OF MICHIGAN
GENERAL LIBRARY

FROM THE LIBRARY OF
CHRISTIAN JENSEN

Poetiſke Forſøg.

Af

K. L. Rahbek,

Profeſſor.

Anden Deel.

Kiøbenhavn, 1802.

Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fr. Schultz,
Kongelig og Univerſitets Bogtrykker.

PT
8165
.R3
A17
1803

DUNNING
HILL
12-14-39
39883

Eleonore Ulfeldts

og

Landsbyekirkegaardens

ædle Sanger

min sande Ven

C. A. Lund

helliget.

Med Vennekierte du, min Ungdoms Ven!
Af Vennehaand den ringe Skiænk modtage!
Kan den end ikke attisk Smag behage,
Vil Vennesind dog ei forskyde den.

Forerindring.

Meget længe har jeg staaet i Beraad med mig selv, inden jeg bestemte mig til at udgive nærværende Samling. Ikke blot var den Modtagelse, dens ældre Broder, de i Aaret 1794 udkomne poetiske Forsøg første Deel, mødte, ikke meget fristende, hvortil maaskee i den daværende politiske Periode baade indvortes og udvortes Omstændigheder ikke lidet bidroge; men og blev Aaret derpaa ved Kiøbenhavns ulykkelige Ildebrand den største Deel af det tilbageblevne Oplag lagt i Aske; saa at et saare ubetydeligt Antal Exemplarer ere komne ud iblandt Publicum. Ikke desmindre synes Eierne af første Deel, at have et grundet Krav paa, at den lovede Fortsættelse ikke skulde udeblive; men paa den anden Side lod sig ikke for disse allene noget Oplag giøre; endelig faldt jeg da paa den Udvei at be-

ſtemme Samlingen tvende Titler, ſaa at den for dem, der eiede første Deel, blev en Fortſættelſe, for andre Kiøbere derimod et ſelvſtændigt Værk; at imidlertid min Ven Forlæggeren, hvis et nogenlunde antageligt Antal af de nye Kiøbere ſkulle yttre Lyſt tillige at faae det første Bind, ikke vilde være uvillig til at oplægge det paa ny, behøver jeg neppe at tilføie.

Var jeg ſaa ubeſtemt, inden jeg kunde beſlutte mig til at udgive denne Samling, vil man lettelig kunne troe, at det ikke har været mig mindre vanſkeligt, at afgiøre Valget af de Stykker, jeg vilde give Sted deri. Ikke altid er det ſikkert at troe ſin egen Følelſe, der ſaa ofte ved Stykker af denne Natur lader ſig beſtikke ved noget gandſke andet, end deres poetiſke Værdie; ligeſaalidet tør man i denne Henſeelſe tage den ſtørre eller mindre Overbærelſe, hvormed de i deres Nyhed ere blevne optagne af Publicum, til Retteſnor, da, ikke at tale om, at Smagen ikke ſielden forandres,

ſtundum forſiines, ſtundum vel ogſaa forvanſkes, Digte, ſom udgives ſamlede af den modnede Mand, betragtes ſom ofteſt med ganſke andre Øine, end de enkelte Stykker, der nu og da undſlippe Yndlingen; midlertid har jeg efter bedſte Evne ſtræbt at udvælge det, jeg anſaae for det mindſt ufuldkomne af, hvad Digte jeg paa min mere end tyveaarige Bane har bragt for Lyſet; ligeſom jeg og ſmiggrer mig, at man vil finde, at jeg, ved de tilforn bekiændte Stykker i det mindſte har ſtræbt, at lade dem her komme frem i en mindre ufuldkommen Geſtalt. Til Undſkyldning for, at en ſaa betydelig Deel af de her meddeelte Digte have været trykte tilforn, vil det, haaber jeg, tiene, deels at de, ſom ſagt, ere — ikke ſiælden meget — forandrede, deels at den ſtørſte Deel deraf findes i vore ældre periodiſke Skrifter, der ere nuomſtunder i ſaare faas Hænder og Minde.

Den Modtagelſe, dette Bind bliver værdiget, vil afgiøre, om jeg uden Ubeſkedenhed tør vove

SILAS WRIGHT DUNNING
BEQUEST
UNIVERSITY OF MICHIGAN
GENERAL LIBRARY

Poetiſke Forſøg.

Af

K. L. Rahbek,

Profeſſor.

Anden Deel.

Kiøbenhavn, 1802.
Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fr. Schultz,
Kongelig og Univerſitets Bogtrykker.

PT
8165
.R3
A17
1803

DUNNING
HILL
12-14-39
39883

Eleonore Ulfeldts

og

Landsbyekirkegaardens

ædle Sanger

min ſande Ven

C. A. Lund

helliget.

Med Vennekierte du, min Ungdoms Ven!
Af Vennehaand den ringe Skiænk modtage!
Kan den end ikke attiſt Smag behage,
Vil Venneſind dog ei forſkyde den.

Forerindring.

Meget længe har jeg staaet i Beraad med mig selv, inden jeg bestemte mig til at udgive nærværende Samling. Ikke blot var den Modtagelse, dens ældre Broder, de i Aaret 1794 udkomne poetiske Forsøg første Deel, nydte, ikke meget fristende, hvortil maaskee i den daværende politiske Periode baade indvortes og udvortes Omstændigheder ikke lidet bidroge; men og blev Aaret derpaa ved Kiøbenhavns ulykkelige Ildebrand den største Deel af det tilbageblevne Oplag lagt i Aske; saa at et saare ubetydeligt Antal Exemplarer ere komne ud iblandt Publicum. Ikke desmindre synes Eierne af første Deel, at have et grundet Krav paa, at den lovede Fortsættelse ikke skulde udeblive; men paa den anden Side lod sig ikke for disse allene noget Oplag giøre; endelig faldt jeg da paa den Udvei at be-

ſtemme Samlingen tvende Titler, ſaa at den for dem, der eiede første Deel, blev en Fortſættelſe, for andre Kiøbere derimod et ſelvſtændigt Værk; at imidlertid min Ven Forlæggeren, hvis et nogenlunde antageligt Antal af de nye Kiøbere ſkulle yttre Lyſt tillige at faae det første Bind, ikke vilde være uvillig til at oplægge det paa ny, behøver jeg neppe at tilføie.

Var jeg ſaa ubeſtemt, inden jeg kunde beſlutte mig til at udgive denne Samling, vil man letteelig kunne troe, at det ikke har været mig mindre vanſkeligt, at afgiøre Valget af de Stykker, jeg vilde give Sted deri. Ikke altid er det ſikkert at troe ſin egen Følelſe, der ſaa ofte ved Stykker af denne Natur lader ſig beſtikke ved noget gandſke andet, end deres poetiſke Værdie; ligeſaalidet tør man i denne Henſeelſe tage den ſtørre eller mindre Overbærelſe, hvormed de i deres Nyhed ere blevne optagne af Publicum, til Retteſnor, da, ikke at tale om, at Smagen ikke ſielden forandres,

ſtundum forſiines, ſtundum vel ogſaa forvanſkes, Digte, ſom udgives ſamlede af den modnede Mand, betragtes ſom ofteſt med ganſke andre Øine, end de enkelte Stykker, der nu og da undſlippe Yndlingen; midlertid har jeg efter bedſte Evne ſtræbt at udvælge det, jeg anſaae for det mindſt ufuldkomne af, hvad Digte jeg paa min mere end tyveaarige Bane har bragt for Lyſet; ligeſom jeg og ſmiggrer mig, at man vil finde, at jeg, ved de tilforn bekiændte Stykker i det mindſte har ſtræbt, at lade dem her komme frem i en mindre ufuldkommen Geſtalt. Til Undſkyldning for, at en ſaa betydelig Deel af de her meddeelte Digte have været trykte tilforn, vil det, haaber jeg, tiene, deels at de, ſom ſagt, ere — ikke ſielden meget — forandrede, deels at den ſtørſte Deel deraf findes i vore ældre periodiſke Skrifter, der ere nuomſtunder i ſaare faas Hænder og Minde.

Den Modtagelſe, dette Bind bliver værdiget, vil afgiøre, om jeg uden Ubeſkedenhed tør vove

SILAS WRIGHT DUNNING
BEQUEST
UNIVERSITY OF MICHIGAN
GENERAL LIBRARY

Poetiſke Forſøg.

Af

K. L. Rahbek,

Profeſſor.

Anden Deel.

Kiøbenhavn, 1802.

Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fr. Schultz,
Kongelig og Univerſitets Bogtrykker.

PT
8165
.R3
A17
1803

DUNNING
HILL
12-14-39
39883

Eleonore Ulfeldts

og

Landsbyekirkegaardens

ædle Sanger

min sande Ven

C. A. Lund

helliget.

Med Vennekierte du, min Ungdoms Ven!
Af Vennehaand den ringe Skiænk modtage!
Kan den end ikke attiek Smag behage,
Vil Vennesind dog ei forskyde den.

Forerindring.

Meget længe har jeg staaet i Beraad med mig selv, inden jeg bestemte mig til at udgive nærværende Samling. Ikke blot var den Modtagelse, dens ældre Broder, de i Aaret 1794 udkomne poetiske Forsøg første Deel, mødte, ikke meget fristende, hvortil maaskee i den daværende politiske Periode baade indvortes og udvortes Omstændigheder ikke lidet bidroge; men og blev Aaret derpaa ved Kiøbenhavns ulykkelige Ildebrand den største Deel af det tilbageblevne Oplag lagt i Aske; saa at et saare ubetydeligt Antal Exemplarer ere komne ud iblandt Publicum. Ikke desmindre synes Eierne af første Deel, at have et grundet Krav paa, at den lovede Fortsættelse ikke skulde udeblive; men paa den anden Side lod sig ikke for disse allene noget Oplag giøre; endelig faldt jeg da paa den Udvei at be-

ſtemme Samlingen tvende Titler, ſaa at den for dem, der eiede første Deel, blev en Fortſættelſe, for andre Kiøbere derimod et ſelvſtændigt Værk; at imidlertid min Ven Forlæggeren, hvis et nogenlunde antageligt Antal af de nye Kiøbere ſkulle yttre Lyſt tillige at faae det første Bind, ikke vilde være uvillig til at oplægge det paa ny, behøver jeg neppe at tilføie.

Var jeg ſaa ubeſtemt, inden jeg kunde beſlutte mig til at udgive denne Samling, vil man letteelig kunne troe, at det ikke har været mig mindre vanſkeligt, at afgiøre Valget af de Stykker, jeg vilde give Sted deri. Ikke altid er det ſikkert at troe ſin egen Følelſe, der ſaa ofte ved Stykker af denne Natur lader ſig beſtikke ved noget gandſke andet, end deres poetiſke Værdie; ligeſaalidet tør man i denne Henſeelſe tage den ſtørre eller mindre Overbærelſe, hvormed de i deres Nyhed ere blevne optagne af Publicum, til Retteſnor, da, ikke at tale om, at Smagen ikke ſielden forandres,

ſtundum forſiines, ſtundum vel ogſaa forvanſkes, Digte, ſom udgives ſamlede af den modnede Mand, betragtes ſom ofteſt med ganſke andre Øine, end de enkelte Stykker, der nu og da undſlippe Yndlingen; midlertid har jeg efter bedſte Evne ſtræbt at udvælge det, jeg anſaae for det mindſt ufuldkomne af, hvad Digte jeg paa min mere end tyveaarige Bane har bragt for Lyſet; ligeſom jeg og ſmiggrer mig, at man vil finde, at jeg, ved de tilforn bekiændte Stykker i det mindſte har ſtræbt, at lade dem her komme frem i en mindre ufuldkommen Geſtalt. Til Undſkyldning for, at en ſaa betydelig Deel af de her meddeelte Digte have været trykte tilforn, vil det, haaber jeg, tiene, deels at de, ſom ſagt, ere — ikke ſiælden meget — forandrede, deels at den ſtørſte Deel deraf findes i vore ældre periodiſke Skrifter, der ere nuomſtunder i ſaare faas Hænder og Minde.

Den Modtagelſe, dette Bind bliver værdiget, vil afgiøre, om jeg uden Ubeſkedenhed tør vove

at tænke paa et tredie, med hvilket formodentlig denne Samling vil sluttes, da de Stykker jeg af det svenske har oversat og efterlignet, ere bestemte, naar Omstændighederne tillade det, at udkomme for sig selv.

Til Slutning beder jeg om Forladelse for at have været i den Nødvendighed at skrive saameget mig selv og mine egne Arbeider vedkommende.

Bakkehuset, den 18 September 1802.

K. L. Rahbek.

Indhold.

Side.

Laurbærlunden et elegisk Digt 3
1792.

Heroider.

Hanna til Wilhelm 11
1781.

Anna Boleyn til Hendrik 8 22
1802.

Elegiske og idylliske Digte.

Elegie over Digteren Wiibe 31
1782.

Til Vaaren 33
1780.

Efter Syngespillet Fiskerne 37
1780.

Elegie ved en Bruds Død 40
1781.

Mit Digterkald 43
1780.

Side.

Ved Hortulans Død 46
1783.

Den fortvivlende Elſker efter Theokrit 48
1784.

Hiemvee 52
1784.

Luiſes Minde 58
1784.

Mit Ideal 63
1784.

En Elegie 65
1785.

Over Lydas Canariefugl 70
1785.

Nancy 72
1785.

Efter Tibull 76
1785.

Til en kiær Veninde 82
1787.

Til en Venindes Fødſelsdag 83
1786.

E. P. Roſes Minde 85
1787.

Til Konſtnerinden M. C. Biern 89
1787.

Side.

Til min kiæreſte Venindes Fødſelsdag 92
1782.

P. Gierløvs Minde 96
1787.

De Elſkendes Salighed 97
1787.

Madrigal 99
1788.

Til Henriette Roſenſtands Pleiedøttre 100
1790.

Til en kiær Venindes Fødſelsdag 104
1789.

Til Digteren S. Faye 106
1789.

Faarene 107
1790.

Til et ungt Ægtepar 110
1789.

Den 18 December 112
1789.

Til et landligt Ægtepar 114
1789.

Gut 116
1789.

P. H. Aagaards Minde 117
1791.

Side.

Kraudsen 120
1791.

Afskeed til Rein 123
1791.

Anacreons Gravskrift 127
1791.

For en Ven 128
1791.

Bernhofts Minde 130
1792.

Saphos Fragment 132
1791.

Til Thalias Caroline 133
1791.

Efter en Foreskilling af Grevinde Almaviva 134
1791.

Ved Fredrik Sneedorffs Død 135
1792.

For en Ven med en Rose 136
1789.

Bions Klagesang over Adonis 138
1794.

Afskeed til mit Fristed 146
1795.

Suk ved min Faders Grav 147
1795.

Side.

Til min aldſte Vens J. Kierulfs Bryllup 146
1793.

Mira efter Waller 150
1791.

Melpomene ved Samſoes Sorgeminde 151
1796.

Til Digteren Falſen i Samſoes Skrifter 153
1796.

Den adle Digters Minde 154
1796.

Et Vaarſuk 155
1794.

Til Samſoes og min ſande Veninde 156
1796.

Til en Ven i Nathan den Viſe 158
1796.

Den fortvivlende Elſker 159
1796.

Venſkab efter Gotter 164
1797.

Ved Orpheus Schultzes Død 169
1801.

Fragment af Mad. Deshoulieres Idyll, Blomſterne . 170
1795.

Til min Camma 171
1797.

Side.
Til Modgang efter Gray 173
1799.
Til min Gamma det ny Aarhundredes første Dag . . 176

Epistler.

Til H. K. H. Hertuginde Louisa Augusta 179
1792.
Til C. A. Lund i en Afskrift af hans Digte 181
1801.
Til Huldgudindens Digter Baggesen 183
1797.
Til min Ven Pastor H. Laub med en Canariefugl . 185
1801.
Til mit Bakkehuus i September 1802. 187

Laur-

Laurbærlunden.

Et Digt

det norske litteraire Selskab

ærbødigen helliget

og

hædret med dets Præmiering.

ſtemme Samlingen tvende Titler, ſaa at den for dem, der eiede første Deel, blev en Fortſættelſe, for andre Kiøbere derimod et ſelvſtændigt Værk; at imidlertid min Ven Forlæggeren, hvis et nogenlunde antageligt Antal af de nye Kiøbere ſkulle yttre Lyſt tillige at faae det første Bind, ikke vilde være uvillig til at oplægge det paa ny, behøver jeg neppe at tilføie.

Var jeg ſaa ubeſtemt, inden jeg kunde beſlutte mig til at udgive denne Samling, vil man lettelig kunne troe, at det ikke har været mig mindre vanſkeligt, at afgiøre Valget af de Stykker, jeg vilde give Sted deri. Ikke altid er det ſikkert at troe ſin egen Følelſe, der ſaa ofte ved Stykker af denne Natur lader ſig beſtikke ved noget gandſke andet, end deres poetiſke Værdie; ligeſaalidet tør man i denne Henſeelſe tage den ſtørre eller mindre Overbærelſe, hvormed de i deres Nyhed ere blevne optagne af Publicum, til Retteſnor, da, ikke at tale om, at Smagen ikke ſielden forandres,

ſtundum forſiines, ſtundum vel ogſaa forvanſkes, Digte, ſom udgives ſamlede af den modnede Mand, betragtes ſom ofteſt med ganſke andre Øine, end de enkelte Stykker, der nu og da undſlippe Yndlingen; midlertid har jeg efter bedſte Evne ſtræbt at udvælge det, jeg anſaae for det mindſt ufuldkomne af, hvad Digte jeg paa min mere end tyveaarige Bane har bragt for Lyſet; ligeſom jeg og ſmiggrer mig, at man vil finde, at jeg, ved de tilforn bekiændte Stykker i det mindſte har ſtræbt, at lade dem her komme frem i en mindre ufuldkommen Geſtalt. Til Undſkyldning for, at en ſaa betydelig Deel af de her meddeelte Digte have været trykte tilforn, vil det, haaber jeg, tiene, deels at de, ſom ſagt, ere — ikke ſielden meget — forandrede, deels at den ſtørſte Deel deraf findes i vore ældre periodiſke Skrifter, der ere nuomſtunder i ſaare faas Hænder og Minde.

Den Modtagelſe, dette Bind bliver værdiget, vil afgiøre, om jeg uden Ubeſkedenhed tør vove

at tænke paa et tredie, med hvilket formodentlig denne Samling vil ſluttes, da de Stykker jeg af det ſvenſke har overſat og efterlignet, ere beſtemte, naar Omſtændigheberne tillade det, at udkomme for ſig ſelv.

Til Slutning beder jeg om Forladelſe for at have været i den Nødvendighed at ſkrive ſaameget mig ſelv og mine egne Arbeider vedkommende.

Bakkehuſet, den 18 September 1802.

K. L. Rahbek.

Indhold.

Side.

Laurbærlunden et elegisk Digt 3
1792.

Heroider.

Hanna til Wilhelm 11
1781.

Anna Boleyn til Hendrik 8 22
1802.

Elegiske og idylliske Digte.

Elegie over Digteren Wilde 31
1782.

Til Vaaren 33
1780.

Efter Syngespillet Fiskerne 37
1780.

Elegie ved en Bruds Død 40
1781.

Mit Digterkald 43
1780.

Side.

Ved Hortulans Død 46
1783.

Den fortvivlende Elsker efter Theokrit 48
1784.

Hiemvee 52
1784.

Luises Minde 58
1784.

Mit Ideal 63
1784.

En Elegie 65
1785.

Over Lydas Canariefugl 70
1785.

Nancy 72
1785.

Efter Tibull 76
1785.

Til en kiær Veninde 82
1787.

Til en Venindes Fødselsdag 83
1786.

E. P. Roses Minde 85
1787.

Til Konstnerinden M. C. Biern 89
1787.

Side.

Til min kiæreste Venindes Fødselsdag 92
1782.

P. Gierløvs Minde 96
1787.

De Elskendes Salighed 97
1787.

Madrigal 99
1788.

Til Henriette Rosenstands Pleiedøttre 100
1790.

Til en kiær Venindes Fødselsdag 104
1789.

Til Digteren G. Faye 106
1789.

Faarene 107
1790.

Til et ungt Ægtepar 110
1789.

Den 18 December 112
1789.

Til et landligt Ægtepar 114
1789.

Gud 116
1789.

P. H. Aagaards Minde 117
1791.

Side.

Kraudsen 120
1791.

Afskeed til Rein 123
1791.

Anacreons Gravskrift 127
1791.

For en Ven! 128
1791.

Bernhofts Minde 130
1792.

Saphos Fragment 132
1791.

Til Thalias Caroline 133
1791.

Efter en Foreskilling af Grevinde Almaviva 134
1791.

Ved Frederik Sneedorffs Død 135
1792.

For en Ven med en Rose 136
1789.

Bions Klagesang over Adonis 138
1794.

Afskeed til mit Fristed 146
1795.

Suk ved min Faders Grav 147
1795.

Side.

Til min ældste Vens J. Kierulfs Bryllup 146
1793.

Mira efter Waller 150
1791.

Melpomene ved Samsøes Sorgeminde 151
1796.

Til Digteren Falsen i Samsøes Skrifter 153
1796.

Den ædle Digters Minde 154
1796.

Et Vaarsuk 155
1794.

Til Samsøes og min sande Veninde 156
1796.

Til en Ven i Nathan den Vise 158
1796.

Den fortvivlende Elsker 159
1796.

Venskab efter Gotter 164
1797.

Ved Orpheus Schulzes Død 169
1801.

Fragment af Mad. Deshoulieres Idyll, Blomsterne . 170
1795.

Til min Camma 171
1797.

Side.
Til Modgang efter Gray 173
1799.
Til min Gamma det ny Aarhundredes første Dag . . 176

Epistler.

Til H. K. H. Hertuginde Louisa Augusta 179
1792.
Til C. A. Lund i en Afskrift af hans Digte 181
1801.
Til Huldgudindens Digter Baggesen 183
1797.
Til min Ven Pastor H. Laub med en Canariefugl . 185
1801.
Til mit Bakkehuus i September 1802. 187

Laur-

Laurbærlunden.

Et Digt

det norske litteraire Selskab

ærbødigen helliget

og

hædret med dets Præmiering.

His ſaltem accumulem donis, et fungar inani
Munere.

Virg. AEneid. vers 886. Lib. VI.

Atter en Cypres i Laurbærlunden!
Ak! hvad nyt Forliis bebuder den!
Snart er Lundens hele Pryd forſvunden,
Sørgeminder har den kun igien.
Feſtlige Pæaner nu ei lyde
Her til Norges og Camenens Lov,
Klager eene Dødens Stilhed bryde
I den før ſaa tonerige Skov.
Kunde jeg dog glemme hine Tider,
Glemme, det ei ſtedſe var, ſom nu!
Dog hvordan? nedſtige Pierider
Til forladte Helligdom endnu!
Høit imellem Laurbærlundens Kroner

Hører jeg en Gang, som Zephyrs Gang;
Tier, tier! Harpens svage Toner!
Stille! taarebrudte Klagesang! —
See! Camenen vinker; jeg vil lyde,
Følge, hvor hun mig vil lede hen!
Længe, længe hun sin Dyrker flyede,
Held mig, at hun smile vil igien!
Ak du smiler ikke; kiærlig Smerte
I dit huldе Aasyn tegnet staaer.
Dog du vinker — var det end til Smerte,
Hvor du vil ledsage mig, jeg gaaer.

Skovens ældste Kiæmpe-Eeger sprede
Her en majestetisk Skygge ud;
Diærve Ørn opstiger af sin Rede,
Stolt, som bar den Lyn til Tordnens Gud.
O hvor langsom her Camenen svæver,
Paa en Mindesteen hun stirrer ned;
Hellig Ærefrygt mig giennembæver,
Frihed! *) ved din Sangers Hvilested!

Men hun river sig derfra; hvor stille,
O hvor lyttende hun svæver frem?

*) H. Bull.

I det skionne Die Taarer spille;
Men hvor er den Grav, hun offrer dem?
See en Luth i rankest Laurus hænge!
Reen og skion som Sølvets er dens Klang,
Naar en Zephyr spøger blandt dens Strenge;
Denne Luth Hornelens *) Skiald borthang.
O nu spørger, undres jeg ei mere,
Hvi Camenen lytter, sørger her;
Pieridens Yngling! kan du være
Evig grum mod den, du er saa kiær?
Ak! hvi leege kielne Vestenvinde
Mellem Roserne paa denne Grav?
O det er! det er vor Vibes Minde!
Cypris's Duer næbbes paa hans Grav —
End er det den sørgende Camene
Tungt fra denne Grav at rive sig!
Ak! men til en anden Sørgescene
Hendes mørke Vink henkalder mig.
Ved en Grav med Laurbærtykning over
Nattergales skionne Chore slaae. —
Sønnens store Sanger! **) her du sover!

*) P. H. Frimann.
**) J. H. Wessel.

Her jeg tøve, grøde, knæle maae.
Dog hun flyer, hun flyer med bortvendt Øie,
Denne Wunde bløder end som ny,
Lynsnar hun opstiger mod det Høie,
Tabes for mit Syn i klare Skye;
Hist, hvor bøiet under gylden Byrde
Bugner smilende hesperisk Træe,
Hvor, at qvæge ringe usisom Hyrde,
Sølvklart Vand udspringer i dets Læe,
Daler hun igien; ak! hendes Kummer
Lærer snart, hvis Grav her skiuler sig;
Meier! Lundens Planter! her du slummer,
Norges Skytsaand jamrer her for dig.
Sørgelyd fra nære Gravhøi drage
Musen flux til nye Smerter hen,
Gratierne der for Fasting klage,
Norges Wieland, deres Skiald og Ven.
Taus hun favner disse; sorgnedbøiet
Hun med kraftløs Vinge svæver frem;
Trende nye Grave møde Øiet,
Ingen Laurus grønnes over dem.
Venskabs heede Taarer ved dem flyde,

Muſen ſaae det, og hun Venſkab gav
Egen Laurbærkrands dermed at pryde
Vores Meldahls, Germanns, Bernhofts Grav.
Nu ved tunge Vandrings Maal hun dalte,
Ved Colbiørnſens *) friſke Grav hun ſtod,
Og en Vaar, ſaa ſkiøn, ſom den, han malte,
Blomſtred' under Pieridens Fod.
Fra Olymp nedſvævende Gudinder
Lyſte over Graven himmelſk Fred,
Stride Taarer randt paa deres Kinder,
O! ſom end forſkiønnedes derved.
"Retfærd, Uſkyld, alle Dyder græde —
Tog Camenen Ordet — for min Skiald;
Denne Grav, ſom ſlige Taare væde,
Aldrig, aldrig, Blomſter ſavne ſkal.
O men ſkal man, ſkal man da forgiætte,
Hvad for mig min elſkte Edvard var?
Dog, hans egen Sang har hindret dette,
Der han evigt Digterminde har.
Men ſkal han, ſkal Faſting, ſkal min Meier
Eene leve i ſin egen Sang?

*) Edv. N. Colbiørnſen, Foraarets Sangen

Norges Digterhund end Skialde-eier,
Hvis Cithar med hines fordum klang!
Jil, o iil du diſſe at paaminde,
Hvad de fylde hine, ſig, og mig,
Siig, ſaa lover Sangenes Gudinde,
Hun, hvis Løfte ſtaaer uryggelig:
Den blandt Lundens Sangere, ſom ſætter
Dem en Mindeſteen med hældig Haand,
Pieriden ham til Løn forjætter
Edvards, Meiers, Faſtings Digteraand.
Saa hun talte, og forſvandt. Jeg eder,
Bringer, hvad hun overdrog til mig,
Iiler, iiler at opnaae den Hæder,
Som for mig er uopnaaelig!

Heroider.

Hanna til Vilhelm.

(Skrevet i den nordamerikanske Krig.)

Min Vilhelm! kan dig Ordet min ei ſige,
Fra hvem du her faaer Brev! bedrog jeg mig,
Ifald jeg troede, ingen anden Pige
End Hanna Sin med Ret kan kalde dig?
Min Vilhelm! hvis du faaer det Brev, jeg ſkriver —
Maaſkee den grumme Krig forbyder det;
Men Frankrig her jo ei forraadet bliver,
O! ſkaaner Brevet Graſſe og Piquet! —
Seer du, min elſkte Vilhelm! ſeer du hende,
Som kiedtes før, naar der blev talt om Krig,
Nu Frankrigs Høvdinger ved Navn at kiende,
Ven! undres ei! de ſtride jo mod dig.
Hvergang jeg ſeer dem eller Rodnei nævne,
Mit Øie ſvælger graadigt hvert et Ord!

Jeg frygter, de har prøvet sig at hævne,
Og hvad jeg læser selv, jeg neppe troer.
Hver Fare deler jeg, som truer Eder,
Og frydet mig, naar Rodnei undgik den;
Dog kun hans Seier aldrig Hanna glæder;
Om den var kiøbt ved Tabet af min Ven!
Men du forvildes, sværmer, arme Pige!
Og uden Sands og Orden skriver du!
Saa meget har den Arme her at sige,
Og intet — intet har hun sagt endnu!
O gyldne Tider! I er ikke mere,
Da Vilhelm halve Dage hos mig sad;
For korte syntes os selv de at være;
Jeg sagde ofte, naar vi skiltes ad:
"I Morgen maae din Hanna dig da vente,
Du kommer dog! lad mig ei savne dig?"
Da skiendte du, og kyste mig, og skiendte:
"Behøver du derom at bede mig?"
Saa kom du næste Dag og alle Dage,
Vi havde altid nok at tale om;
Og maatte du een uden mig hendrage,

Hvor længtes begge, til den næste kom?
Naar da vi saaes igien, hvor da din Pige
Ei havde meget at fortælle dig?
Hvor meget havde du da mig at sige,
Som om et Aar du havde savnet mig?
Men nu! hvor længe er du ikke borte,
Og her du hører første Gang fra mig,
Det, hvortil mange Dage var for korte,
Jeg paa det lille Blad skal sige dig;
Det snævre Blad! hvor lidt, hvor lidt det rummer!
Her skal min hele Siæl udtømme sig,
Sit svage Haab, sin Længsel, Frygt og Kummer;
O! talte jeg kun et Qvarteer med dig,
Da fandt jeg Ord dertil, nu kan jeg ikke!
Dog hvis jeg havde et Qvarteer min Ven!
Jeg ei bortklynkede dets Øieblikke,
Jeg følte glad, jeg havde dig igien!
— Ak selv det lidet Rum, jeg slet anvender;
Er her vel til saa lange Klager Sted? —
Nei! kommer dette Brev i Vilhelms Hænder,
Han læse her, hvad alt han længe veed,

Og glædes dog, hver Gang jeg det gientager:
Jeg elsker dig, min Vilhelm! var du her,
Du lærte af den Kummer, som mig nager,
Hvor undsigelig du mig er kier;
I intet kan din Hanna finde Glæder,
Al hendes Fryd med dig bortflygtet er,
Bedrøvet seer jeg vore Yndlings-Steder,
Og føler dobbelt, du er ikke her.
De vise mig hver Time jeg tilbragde,
Hvert Favnetag, hvert Kys, du gav mig der,
Jeg mindes hvert et kierligt Ord, du sagde,
Jeg føler, hvad jeg var, og hvad jeg er!
Selv vore tvende kiere Træer, hvis Grene
Sig om hinanden, som de favntes, snoe,
Mig spørge, synes jeg, hvi du saa eene!
I altid jo tilforn, som vi, var to,
Hvo trykker nu min Haand, naar Maanen iler
Bag gylden Skye? hvo glæder sig med mig,
Naar Skyen flyer, udækket Maanen smiler,
Og stolt i sølvblaae Vande speiler sig?
Jeg ingen Nattergal i Sommer hørte,

Jeg ingen Aften i Løvhytten ſad,
Jeg ſøgte ei en Lyſt, ſom mig ei tørte,
Jeg kan ei mere være eene glad.
Vor Kleiſt, vor Benda mig ei mere lette,
Og da jeg nylig ſang: Hun borte er!
Mit Hjerte han i Steden vilde ſætte,
Strax ſtod dit Minde, og mit Mismod der.
Du borte er! jeg ſkilt fra dig maae leve!
Det bittert er, men hvad imod den Qval,
At Død og Saar beſtandig om dig ſvæve?
Og dette Liv er Vilhelms eget Valg!
O! naar jeg ſukker tit for dig, bedrøvet
Ved Mindet af min rene tabte Lyſt,
Og klager: hvorfor blev mig Vilhelm røvet,
Da mindes jeg, du reev dig fra mit Bryſt;
At Vilhelm ſelv af egen Drift udvalgde
At gaae i Kamp; han iilte ſelv derhen;
Hvo kunde ellers ham fra mig bortkalde,
Hvad fylder vel en Danſk Britannien?
Forlad mig! jeg min Brøde dig vil ſige
— Du veed, jeg altid dig hver Feil tilſtod, —

Jeg frygter da, du kiedtes ved din Pige,
For mig at flye du Dannemark forlod!
Men da erindrer jeg vor Afskeeds Scene,
O Vilhelm! gid jeg kunde male den,
Hvordan jeg vaagnede, og saae mig eene,
Og søgte dig, og daaned atter hen;
"Mit Land, saa var dit Ord, nu ei behøver
"Min Arm, det kan engang begiære den,
"Jeg til den Tid i fremmed Kamp mig øver,
"Og kommer hædret, duelig igien,
"Min Pligt mig fra min elskte Hanna river!
"Snart og med Ære du igien mig seer.
"Føl, tænk dig kun, hvor stor vor Fryd da bliver!
Jeg afbrød dig: — jeg seer dig aldrig meer!
Og segned daanende i dine Arme!
Du rev dig bort; man siden sagde mig:
Du havde kyst mig, sagt: Lev vel! du Arme!
Jeg Vilhelm leve vel! vel uden dig!
O! var det Spaadom: jeg ei seer dig mere;
Hvi har jeg ei hørt noget fra min Ven?
O vist mig, disse Tanker Drømme ere!

Lær mig, at rødme ved dem! kom igien!
Min Vilhelm er, som stedse, for beskeden;
Du meer end nok har lært, det kan du troe!
Dit Danmarks Viise vaage over Freden
Hvad du i Fred skal vide, veed du jo!
Og hvad vil du i Striid med dette Hierte,
Som kun ved andres Fryd kan glæde sig!
Som stedse deelte kierligt andres Smerte,
Som ynkte hver, der leed, kun ikke mig!
Kun engang har din Hanna tænkt med Glæde,
At hendes Vilhelm under Rodnei streed,
Da han tog Saint Eustach, var du tilstæde,
— Mistænker du mig vel for Gierrighed?
Rød, som mit Kiøn, jeg Krigens Grusomheder
Har ofte ængstlig forestillet mig,
Har ofte zittret for indtagne Stæder;
Hør nu dens Sværmerie, som elsker dig:
"Maaskee man saae min Vilhelm der bevtte
"Et smt, et elskende, uskyldigt Par,
"En Brud, Soldaten vild ansaae som Bytte,

Norges Digterhund end Skialde eier,
Hvis Cithar med hines fordum klang!
Jll, o jll du disse at paaminde,
Hvad de Fylde hine, sig, og mig,
Siig, saa lover Sangenes Gudinde,
Hun, hvis Løfte staaer uryggelig:
Den blandt Lundens Sangere, som sætter
Dem en Mindesteen med hældig Haand,
Pieriden ham til Løn forjætter
Edvards, Meiers, Faskings Digteraand.
Saa hun talte, og forsvandt. Jeg eder
Bringer, hvad hun overdrog til mig,
Jller, iller at opnaae den Høyder,
Som for mig er uopnaaelig!

Heroider.

Hanna til Vilhelm.

(Skrevet i den nordamerikanſke Krig.)

Min Vilhelm! kan dig Ordet min ei ſige,
Fra hvem du her faaer Brev! bedrog jeg mig,
Ifald jeg troede, ingen anden Pige
End Hanna Sin med Ret kan kalde dig?
Min Vilhelm! hvis du faaer det Brev, jeg ſkriver —
Maaſkee den grumme Krig forbyder det;
Men Frankrig her jo ei forraadet bliver,
O! ſkaaner Brevet Graſſe og Piquet! —
Seer du, min elſkte Vilhelm! ſeer du hende,
Som kiedtes før, naar der blev talt om Krig,
Nu Frankrigs Høvdinger ved Navn at kiende,
Ven! undres ei! de ſtride jo mod dig.
Hvergang jeg ſeer dem eller Rodnei nævne,
Mit Die ſvælger graadigt hvert et Ord!

Jeg frygter, de har prøvet ſig at hævne,
Og hvad jeg læſer ſelv, jeg neppe troer.
Hver Fare deler jeg, ſom truer Eder,
Og fryder mig, naar Rodnei undgik den;
Dog kun hans Seier aldrig Hanna glæder;
Om den var kiøbt ved Tabet af min Ven!
Men du forvildes, ſværmer, arme Pige!
Og uden Sands og Orden ſkriver du!
Saa meget har den Arme her at ſige,
Og intet — intet har hun ſagt endnu!
O gyldne Tider! I er ikke mere,
Da Vilhelm halve Dage hos mig ſad;
For korte ſyntes os ſelv de at være;
Jeg ſagde ofte, naar vi ſkiltes ad:
"I Morgen maae din Hanna dig da vente,
Du kommer dog! lad mig ei ſavne dig?"
Da ſkiendte du, og kyſte mig, og ſkiendte:
"Behøver du derom at bede mig?"
Saa kom du næſte Dag og alle Dage,
Vi havde altid nok at tale om;
Og maatte du een uden mig hendrage,

Hvor længtes begge, til den næste kom?
Naar da vi saaes igien, hvor da din Pige
Ei havde meget at fortælle dig?
Hvor meget havde du da mig at sige,
Som om et Aar du havde savnet mig?
Men nu! hvor længe er du ikke borte,
Og her du hører første Gang fra mig,
Det, hvortil mange Dage var for korte,
Jeg paa der lille Blad skal sige dig;
Det snævre Blad! hvor lidt, hvor lidt det rummer!
Her skal min hele Siæl udtømme sig,
Sit svage Haab, sin Længsel, Frygt og Kummer;
O! talte jeg kun et Qvarteer med dig,
Da fandt jeg Ord dertil, nu kan jeg ikke!
Dog hvis jeg havde et Qvarteer min Ven!
Jeg ei bortklynkede dets Øieblikke,
Jeg følte glad, jeg havde dig igien!
— Ak selv det lidet Rum, jeg slet anvender;
Er her vel til saa lange Klager Sted? —
Nei! kommer dette Brev i Vilhelms Hænder,
Han læse her, hvad alt han længe veed,

Og glædes dog, hver Gang jeg det gientager:
Jeg elsker dig, min Vilhelm! var du her,
Du lærte af den Kummer, som mig nager,
Hvor undsigelig du mig er kier;
I intet kan din Hanna finde Glæder,
Al hendes Fryd med dig bortflygtet er,
Bedrøvet seer jeg vore Yndlings-Steder,
Og føler dobbelt, du er ikke her.
De vise mig hver Time jeg tilbragde,
Hvert Favnetag, hvert Kys, du gav mig der,
Jeg mindes hvert et kierligt Ord, du sagde,
Jeg føler, hvad jeg var, og hvad jeg er!
Selv vore tvende kiere Træer, hvis Grene
Sig om hinanden, som de favntes, snoe,
Mig spørge, synes jeg, hvi du saa eene!
I altid jo tilforn, som vi, var to,
Hvo trykker nu min Haand, naar Maanen iiler
Bag gylden Skye? hvo glæder sig med mig,
Naar Skyen flyer, udækket Maanen smiler,
Og stolt i sølvblaae Vande speiler sig?
Jeg ingen Nattergal i Sommer hørte,

Jeg ingen Aften i Løvhytten ſad,
Jeg ſøgte ei en Lyſt, ſom mig ei rørte,
Jeg kan ei mere være eene glad.
Vor Kleiſt, vor Benda mig ei mere lette,
Og da jeg nylig ſang: Hun borte er!
Mit Hjerte han i Steden vilde ſætte,
Strax ſtod dit Minde, og mit Mismod der.
Du borte er! jeg ſkilt fra dig maae leve!
Det bittert er, men hvad imod den Qval,
At Død og Saar beſtandig om dig ſvæve?
Og dette Liv er Vilhelms eget Valg!
O! naar jeg ſukker tit for dig, bedrøvet
Ved Mindet af min rene tabte Lyſt,
Og klager: hvorfor blev mig Vilhelm røvet,
Da mindes jeg, du reev dig fra mit Bryſt;
At Vilhelm ſelv af egen Drift udvalgde
At gaae i Kamp; han iilte ſelv derhen;
Hvo kunde ellers ham fra mig bortkalde,
Hvad fylder vel en Danſk Britannien?
Forlad mig! jeg min Brøde dig vil ſige
— Du veed, jeg altid dig hver Feil tilſtod, —

Jeg frygter da, du kiedtes ved din Pige,
For mig at flye du Dannemark forlod!
Men da erindrer jeg vor Afskeeds Scene,
O Vilhelm! gid jeg kunde male den,
Hvordan jeg vaagnede, og saae mig eene,
Og søgte dig, og daaned atter hen;
"Mit Land, saa var dit Ord, nu ei behøver
"Min Arm, det kan engang begiære den,
"Jeg til den Tid i fremmed Kamp mig øver,
"Og kommer hædret, duelig igien,
"Min Pligt mig fra min elskte Hanna river!
"Snart og med Ære du igien mig seer.
"Føl, tænk dig kun, hvor stor vor Fryd da bliver!
Jeg afbrød dig: — jeg seer dig aldrig meer!
Og segned daanende i dine Arme!
Du rev dig bort; man siden sagde mig:
Du havde kyst mig, sagt: Lev vel! du Arme!
Jeg Vilhelm leve vel! vel uden dig!
O! var det Spaadom: jeg ei seer dig mere;
Hvi har jeg ei hørt noget fra min Ven?
O vris mig, disse Tanker Drømme ere!

Lær mig, at rødme ved dem! kom igien!
Min Vilhelm er, som ſtedſe, for beſkeden;
Du meer end nok har lært, det kan du troe!
Dit Danmarks Viiſe vaage over Freden
Hvad du i Fred ſkal vide, veed du jo!
Og hvad vil du i Striid med dette Hierte,
Som kun ved andres Fryd kan glæde ſig!
Som ſtedſe deelte kierligt andres Smerte,
Som ynkte hver, der leed, kun ikke mig!
Kun engang har din Hanna tænkt med Glæde,
At hendes Vilhelm under Rodnei ſtreed,
Da han tog Saint Euſtach, var du tilſtæde,
— Mistænker du mig vel for Gierrighed?
Rød, ſom mit Kiøn, jeg Krigens Gruſomheder
Har ofte ængſtlig foreſtillet mig,
Har ofte zittret for indtagne Stæder;
Hør nu dens Sværmerie, ſom elſker dig:
"Maaſkee man ſaae min Vilhelm der beſytte
"Et ømt, et elſkende, uſkyldigt Par,
"En Brud, Soldaten vild anſaae ſom Bytte,

"Da hun var vørgeløs, han vørget har.
"Da har han tænkt, om det var mig, som Fiender
"Saa gruſomt vilde revet af hans Favn!" —
I ſlige Sværmerier Hanna finder
En Trøſt, ſom noget lindrer hendes Savn;
Jeg tænker glad, at dette ſjeldne Hierte,
Som Hannas Elſkov, Hannas Stolthed er,
En anden Verden det at kiende lærte,
Min Elſkede er Indianer kier!
Mek vogt dig Ven for Indianſke Piger!
Og naar du kommer, da kom troe igien;
Min Troeſkab kiender du, den dig ei ſviger,
Med lige Troeſkab bør du lønne den!
O! føler du det Vilhelm! jeg kan ſkiemte,
Saa har hiint Sværmerie opmuntret mig,
Jeg veed, din Hanna aldrig du forglemte,
Om Skiønheds Idealer bødes dig;
Jeg mindes dine Ord! — O! de mig hædre!
Da man mig grim for Vilhelm malte af;
Og vår hun end ei ſkiøn — vilis mig en bedre!
O! denne Roes din Elſkov dig indgav,

Og ſkiendt jeg føler, jeg den ei fortiener,
Den glæder mig, den fra min Vilhelm kom,
Han ſmigrer ei, og naar kun han den mener,
O lidet agter jeg paa andres Dom.
Hvor glad, hvor ſtolt gik Hanna ved din Side,
Naar tit du gik, ſom i Triumph med mig,
At jeg var din, det ſkulde alle vide:
Ven! — du var ſtolt af, jeg tilhørte dig!
Og ſelv afbrød du hine glade Dage!
Selv du borttrykte Strømmen af vor Lyſt;
Giv mig min Fryd igien, o kom tilbage,
Du ſaared mig, kom ſelv og læg mit Bryſt!
I Alt jeg finder Næring for min Kummer,
Jeg finder Spaadom om mit Tab i Alt.
Den Drøm afbryder Hannas matte Stemmer,
Det er min daagne Frygt, at Vilhelm falder.
Jeg troer, ſaaſnart jeg ſeer en Ven, der ſørger,
At du er tabt, han grædmes ved min Nød;
Naar een, om jeg var hørt fra dig, mig ſpørger,
Jeg raaber bange! er min Vilhelm død!

Ven! du har sagt, jeg ligned' Ewalds Signe!"
O gid, som hun, jeg kunde gaae i Krig!
I Mod du skulde see mig hende ligne!
Jeg frygted intet, naar jeg streed hos dig,
O gid jeg fulgte dig! Hvo skal dig pleie,
Ifald du faaer et Saar, o! var jeg der
Jeg røgted' dig, mit Skiød blev Wilhelms Leie!
O hvem er du, hvad du din Hanna er?
I Kampen skulde mig dit Mod besiele,
Og mindre frygtede din Brud for dig,
Naar hun din Fare kunde see og deele;
Nu ængste alle Mueligheder mig! —
Da svandt den Frygt, som nu mig grum forfølger;
Hvor tit, hvor grusom tit, dig Hanna seer,
Snart kraftløs kiempende med Havets Bølger,
Snart blodig stridende med Frankrigs Hær!
Blandt alle Farer, som min Wilhelm true,
Er sikkert ingen, som jo Hanna saae;
Snart drømmer jeg, jeg seer et Skib i Lue,
Og læser Navnet Victory derpaa,
Hvor ups jeg saae de høie Master kneise,

Seer jeg da idel Ild, og i et Nu,
Som Taarne sig tree spidse Flammer reise,
Og midt imellem Flammerne staaer du.
Hist hører jeg en Flok med vilde Eder
At søge Frelse i det falske Hav,
Og finde Død; en anden Skare beder,
Men deres Bønner Mismod dem indgav;
Dig seer jeg sørgende, skiøndt roelig sige!
O Gud! du tog, hvad du har givet mig!
Velsign' min Hanna; styrk den arme Pige!"
Da vækkes jeg af Drømmen ved mit Skrig.
Snart — Pennen rives nu af mine Hænder,
Skal Brevet bort, jeg nu det ende maae,
Lev vel! — de sidste Ord jeg neppe kiender,
Dem fylte Taare bort, som flød derpaa.
Hvormeget havde jeg endnu at sige,
Og jeg maae slutte nu; lev vel, min Ven!
Lev stedse, stedse vel! og elsk din Pige!
Lev vel, kom snart, kom lykkelig igien.

Anna Boleyn
til
Kong Hendrik den Ottende
fra hendes Fængsel i Tower.

Forerindring.

(Hendrik den Ottende, Konge af England, som var af politiske Aarsager ung blevet gift med sin ældre Broder Arthurs efterladte Enke Catharina Infantinde af Aragonien, blev siden forelsket i Anna Boleyn, hendes Hofmøsken, lod sig derpaa under Paaskud af Samvittigheds Skrupler skille ved Catharina, og ægtede Anna; men blev faa Aar derefter igien forelsket i Jane Seimour, en af hendes Hofdamer, hørte nu ikkun efter Annas Fiender, der gjorde hende Forebrydelser af yderlige uhørdelige Uforskammetheder, og lod hende paa Grund af disse fængsle tillige med hendes formeente Yndlinger, dømme fra Livet, og henrette: hvorpaa han samme Dag ægtede Jane Seimour. Et Brev, Anna fra sit Fængsel skrev til sin Mand, og som findes aftrykt saavel i Humes History of England 5 Bind Not. 9, som i den engelske Spectator 6 B. No. 397, og som i hendes egen Haandskrift bevares i den Cottonske Samling, ligger til Grund i efterfølgende Heroide, og er næsten bogstavelig fulgt.)

Min Hendrik! nei min Konge! ak din Vrede,
Mit Fængsel, Alt, har saa forstyrret mig,

Ei veed jeg selv, hvad jeg dig her skal bede,
Ei — første Gang — hvad jeg vil skrive dig.
Du Budskab mig har sendt, jeg skal bekiænde,
Bekiænde! jeg som dig saa troefast var!
Dog, han, du sendte, vgr min gamle Fiende,
Fra ham jeg strax hans Budskab sluttet har.
Bekiænd! saa var hans Ord — dig Sandhed eene
Faaer Naade af din Konge, som af Gud.
Din — Begges Naade Anna vil fortiene
O! let og kiært er saadant Kongebud.
Hør da min Sandhed, Konge! jeg tør møde
Med denne Sandhed Kongers Konges Dom;
Troe ei, din Anna vil tilstaae en Brøde,
Som ingen Tiid i hendes Tanke kom.
Du Sandhed æsket har, du huld den høre —
Dig ei mishage nu af Annas Mund,
Hvad fordum hun har seet dit Held at giøre! —
Din er hun, eene din til sidste Blund.
Din Anna! o! at dog min Konges Naade
Mig stedse havde undet dette Navn,
Du veed, jeg aldrig større Rang attraaede,

End Kiærlighed mig skiænkte i din Favn.
Du veed, at Glands og Høihed mig ei blinde,
At Dronningnavnet aldrig fristed mig,
Forvel mig lærte min Forgiængerinde,
Hvor Jordens Storhed er forgiængelig!
Vel vidste jeg, den Haand, som mig ophøied',
Og kunde styrte mig i Støv igien;
Kun efter Hendriks Villie jeg mig føied',
Jeg aldrig kiændte anden Lov end den.
Men har du hævet mig til saadan Ære
Til Britters Throne fra min ringe Stand,
O da dit eget Værk dig hellig være!
Vanær os ikke begge, beste Mand!
Lad ikke mine Fienders Had forlede,
Lad Leflekonster ei bedaare dig!
Kun for din egen Ære vil jeg bede;
Frimodig Uskyld beder ei for sig.
Betænk, o Konge! naar du mig fordømmer,
Du da beskiæmmer din Elisabeth,
Mon sig ei her dit Faderhierte ømmer?
O! at du vilde kun raadspørge det!

Dog — troe ei! troe ei! Anna vil begiære
Benaadelſe, uunderſøgt, uhørt!
Nei! Dom, og Lov, og Ret min Bøn ſkal være;
For offentlige Ret jeg vorde ført.
Kun, ſtore Konge, kun at Annas Fiender
Ei over hende ſætte ſig til Dom,
O bedre end hun ſelv du diſſe kiænder,
Bedſt veed du, paa hvis Raad herhid hun kom!
Lad dem ei dømme mig, ſom mig anklage,
Hvis Tarv, hvis Jid, hvis Ønſke er min Død
For ingen anden Dom ſkal jeg forſage,
Hvad frygter den, ſom ingen Ting forbrød?
Da ſkal du enten ſee min Uſkyld vinde,
See hver miſtænkſom Anke uden Grund;
Hvis ei! hvis mindſte Brøde du kan finde,
Da ſtraf, afliv, beſkiæm, forſkyd mig kun;
Hvad Gud og du da over mig beſtikke,
Er du for Verdens Dom og Daddel frie,
Mig ſkeer min Ret, og du beſkyldes ikke,
At Letſind grov den Grav, jeg ſyrtes i;
Da kan du følge uden Tvang dit Hierte,

Alt længe, længe det en Andens var,
Alt længe har du seet af Annas Smerte,
Sit værste Vanheld hun formodet har.
Men er alt Lodden kastet, er ei eene
Min Død, men min Bekiæmmelse dit Krav,
Vel, ved min Lod jeg mig ei meer skal veene,
Med Uskylds Roe jeg gaaer i blodig Grav.
Til Uskylds Ven min sidste Bøn skal være,
At han den svare Synd tilgiver dig,
Dog — det min Bøn for mine Fiender være;
For dem, som uden Skyld beførte mig!
Men for min Hendrik vil jeg Gud paakalde
Med fordums Kierlighed i Dødens Blund,
At ei din Annas Blod paa dig maae falde,
Ei Mindet martre dig i Sorgers Stund!
Hun, jeg opoffres for, din Lykke gisre!
Dig skienke, hvad du savnet har hos mig,

Saa huld, saa troe, saa gandske dig tilhøre
Som — Hendrik! — ak! som jeg tilhørte dig!
Med hende du henlevde gyldne Dage
I Kiærligheds, og alle Glædens Favn,
Og aldrig, aldrig vilde mig tilbage,
Og aldrig, aldrig sukke ved mit Savn!
Og naar for Herrens Dom vi eengang møde —
— Ei møder jeg, dig at anklage der —
Men du skal see din Anna uden Brøde!
Da, elskte Mand! da hav mig atter kiær!
Og nu en Bøn til dig! — det er den sidste
Kan du din Annas sidste Bøn afslaae;
Lad eene mig den tunge Skiæbne friste, —
O! som jeg veed, mig snart at forestaae!
De Arme, som med mig i Lænker sukke,
— Agt paa mit Vidnesbyrd fra Gravens Bred —

Dem uforſkyldte Fængſel du oplukke!
Det være nok, at jeg uſkyldig leed!
Ei mere vil nu Anna dig beſvære
Min Konge! — nei! min Hendrik! — nu lev vel!
Hver Bøn, hver Tanke nu til Gud ſkal være
For mig om Naade og for dig om Held.

Elegiſke og idylliſke Digte.

Elegie
over Digteren J. Viibe.

P. H. Frimann
helliget.

Valborgs ædle Sanger! hæv din Stemme
Danmarks Maro! klag for vor Catull!
Sanggudindens Yndling! kan du glemme
Viibe, som hun ei var mindre huld.
Evig skal hans Navn og Sange yndes,
Evig skal hans Digterroes bestaae,
Med hans Sang hvert muntert Lag begyndes,
Med en Sang af hans det endes maae.
Omme Venner, som Farvel maae sige,
Vælge Viibes Afskeedssang dertil,
Omme Elsker synger for sin Pige
Viibes Sang, og lønnes med et Smiil.

Evig man hans muntre Aand vil ære,
Den har han giort uforglemmelig,
O men Viibes Hierte glemt skal være,
Hvis det ei faaer Evighed fra dig.
I hans Sang vi skimte dette Hierte;
Vi det skimte ædelt, uden Svig,
Frit og varmt, skiøndt knuust af egen Smerte
Hvor ved Brødres Held det glædde sig;
Men det Skimt forøger kun vor Klage,
Vi, som elskte, og ei kiændte dig!
Ak! jeg levede i Viibes Dage,
Men naar undtes mine Ønsker mig?
Frimann, du har kiændt ham, kiændt hans Hierte,
Syng os det, og dine Følelser,
Yndig Luthen klang om Valborgs Smerte;
Du og Viibe er hinanden værd.
Evigt bliver da hans elskte Minde;
Som hans Aand hans Hierte hædres der,
For den Ædle Ædles Graad skal rinde
O! som Eder begge hellig er.

Til
Vaaren.

Du nærmer dig! du troer at bringe Glæder,
O! ei ſkal Lina nyde dig med mig,
Ei meer indvie mig de Yndigheder,
Du ſpreder med ſaa gavmild Haand om dig;
Ei ſkal hun nu, ſom fordum, glad mig ſige:
"Ven! lad os dele froe Naturens Lyſt
"See hvert et Spor af Vintrens Barſkhed vige!"
Da fyldte hendes Glæde dette Bryſt;
Naar da hun viiſte mig, hvor ſvangre Knoppe
Forraadde det endnu ufødde Blad;
Naar Zephyrs Gang blandt høie Bøgetoppe
Henrykked os, og Nattergalens Qvad;
Naar første Blomſt og Frugt jeg hende bragte

Hvor var mig hver Naturens Gave kiær!
Den huldе glade Tak, mig Lina sagde,
O! den var meer end alle Skatte værd.
Det er forbi! nu Vaar! du mig bedrøver,
Bedrøver meer, end du har glædet mig!
Du al min Fryd, du Lina mig berøver;
Nu er din Komme kun paa Smerter riig.
Du bringer Skovens Sangere tilbage,
De kalde, troer du, alting op til Lyst!
O! lad dem tie, mig de ei behage;
O! hvad er al Musik mod hendes Røst?
Ei frydes jeg ved dine Blomsterbeede,
Din grønne Skov, hvoraf du bryster dig;
At see min Lina, det var al min Glæde!
Hvorved kan dette Savn oprettes mig?
Nei vil du glæde mig, lad dine Dage,
Bortile med en tifold dobbelt Fart,
Naar de forsvinde, kommer hun tilbage,
O! aldrig! aldrig kan de flye for snart!
Dog veed jeg ei, din Komme Lina fryder,
At længselfuld hun dig imøde seer?

Reen, hende værdig Fryd ved dig hun nyder!
Mod hendes Glæde min er intet meer.
Kom! snart hun speile sig i Kildens Vande!
O! hendes Liv henrinde blidt som de! —
Med deres Risselyd sin Sang hun blande,
Dens søde Klang gienspunge Skovene!
O! snart hun froe nyfødte Blomster sanke,
Hvert, ungt, og huldt, og skiønt, som selv hun er!
Da stiger den andægtig glade Tanke,
Til ham, som satte dem, og hende her.
Men naar da Skovens Lina, Philomele,
Med bedste Trylleſang modtager dig,
I al den Fryd, som jeg var vant at deele,
O Lina! vil du da erindre mig?
O! jeg fortiener det, jeg giæd bortskiænker
Hvert Glimt af Fryd, naar det opoffres dig;
O! er det da for meget, om du tænker,
Med Ømhed tænker nu og da paa mig!
Om ved dig selv du undertiden spørger:
"Mon han er glad som jeg? hvor mon han er?

"Mon han ei savner Lina? mon han sørger,
"Og ønsker, at jeg kunde være der!
O! tænk det Lina! og til bort til Glæder!
O! at jeg kunde skabe dem for dig! — — —
Held dig o Vaar! du Fryd om Lina spreder
Hun være glad! — da er det nok for mig.

Efter Syngespillet Fiskerne.

Held mig! mit Ord var Spaadom! værdig toner
Danbardens Sang om ædle Danskes Dyd;
Ukiændte Følelser! ved Gesners Toner
Hensmelter, daaner, døer min Stæl i Fryd;
Mig griber stille Veemod; jeg maae græde,
Og søge Eensomhed, og skye min Lyst,
Men med din Sang indstrømmer mandig Glæde,
Og Dydens Ild og Styrke i mit Bryst.
Saa brændte fordum Spartiatens Hierte
Naar Tyrteus sang om Kamps og Seires Fryd,
Dans Tyrteus! dog — hans vilde Sange lærte
Grum Myrdelyst; din Sang forkynder Dyd;
Ei er han værd, at du hans Navn skal bære;
Dog hvorfor laane fremmed Navn til dig!
Dans Skiald er du! du synger Danmarks Ære,

Og er det selv; hvad Roes er denne lig?
Stort synes det mig Menneske at være!
Du lærer mig dets hele høie Værd;
Og dansk! jeg deeler din og deres Ære,
Hvis Daad du sang! jeg Eders Broder er!
Og i min Siæl den høie Tanke stiger:
O! hvo sig kunde vise dansk som de.
Jeg efter Egekrandsen mere higer,
Som pryder dig, med Laurbærkrandsene.
Hvad Guddom lærte dig de høie Toner?
Hvo gior din Sang saa umodstaaelig?
En Timon du med Mennesker forsoner,
Og hørte Gellert dig, han glædde sig
Ei Polyhymnia! du selv mig lærte
At kiende heudes Kraft, den Kraft, som tvang
Min Siæl at deele Nannas ømme Smerte;
O den er smeltende, som Linas Sang.
Ei heller din Veninde Melpomene,
Hun stod hos dig, da du Rolf Krake qvad!
Men hvor er Dolken her! nei Dyden eene!
Som Dyden mægtigt er dit høie Qvad.

Den høie Dyd, hvis Vink de Ædle fulgte,
Hvis stolte Handling du besunget har,
Der straalende dem egen Fare dulgte,
Og viiste den, hvori en Broder var,
Den Dyd besiæled dig, gav dig at grandske,
At læse dybt i deres ædle Bryst,
Gav dig at føle, alle sande Danske
See Veldaads rette Løn i Veldaads Lyst.
O! siælden er den Skiald, som synger Dyder!
Men siældnere, hvo saa udbreder dem.
Vort Fædreland! o føel det Held, du nyder!
Paaskiøn, du er den siældne Digters Hiem!

Elegie

ved en Bruds Død.

Ei prøver jeg at male dig Veninde!
Hvor skiøn, hvor god du var! det kan jeg ei!
En bedre Digter reiste dig et Minde,
Ved dette græder jeg.
Thi Kummer var den Muse, som mig lærte
De første Toner, Sorg min første Sang
Min Luth udgyder, tolker kun min Smerte,
Og Klage er dens Klang.
O skulde den for dig da ikke klage,
O klager ei enhver, som kiændte dig:
Hun reves bort, og kommer ei tilbage,
Og hvo er hende liig?

O kunde Døde grædes end til Live,
Du skulde see, hvor høit du elsket er,
Med heedest Graad du gienkiøbt skulde blive,
Og evig blev du her.

Men spildt er hver en Taare, spildt vor Klage
Og Graven giver Anna ei igien!
Ak vi kun lindre vor saa tunge Plage,
Da vi udgræde den.

Vend ei dit Øie bort, o fromme Moder!
Dit Billede begræder du med Ret!
Og græder Fader, Søster, ømme Broder!
Thi hun fortiente det.

Du hendes Ven, hvem Kiærlighed indviede
Til tunge Lidelser, du græde skal;
Seen er din Graad og grusom, lad den glide,
Den lindrer dog din Qval.

Snart løftes Øiet, som sin Graad ei hæmmer,
Mod Himlen, som for at formilde Gud,
Bradt styrter det til Jorden, ak den giemmer
Dit Haab, din Fryd, din Brud.

Snart, drømte du, snart skal jeg Livet nyde;
En Engel gior mit Hiem til Himmelen;
Flye Tid med dobbelt Jil! — See! Tiden flyede,
Men alt dit Held med den.
I Haab i Fryd, bortfløi nys dine Dage,
De kummerfulde sig henslæbe nu;
Naar fordums Held du kalder dig tilbage,
O! kom den ei ihu!
Gud! naar du drømmer, hun endnu bedækker
Din Mund med kiærlige, med kiælne Kys,
Vild du de Arme da mod Himlen rækker,
Som favned' hende nys.
O klager alle med ham! Verden lære
Af vores Smerte, hvad den mistet har!
O sørger! thi vor Sorg er hendes Ære,
Som før vor Glæde var.

Mit Digterkald.

Til Lina.

I Barndoms Aar var alt min Sials Attraae
En Digterkrands; en Ewalds Navn begiærte,
Jeg ſtolt, hvis ei en Ariſtarchs at naae!
Jeg ældre blev, og Ærens Jntet lærte.
Jeg ſaae, at Midas ei blandt Critiker
Var eene den, hvis Øren er for lange,
At Ugleſkriig tit Fortrin givet er
For Philomeles vellyſtrige Sange.
Den gyldne Luth bortkaſtede jeg vred;
Hvo kiæmpe vil, hvor intet er at vinde?
I Ladheds bløde Skiød jeg grov mig ned,
Min Vellyſt var at ſkue Vinen rinde;

Men selv ved fyldte Glas min Siæl var tom;
Engang i eensom Stund en Røst jeg hørte,
Den kaldte mig ved Navn; jeg saae mig om;
Det var Apoll; hans Høire Lyren førte;
Men ved den Venstre — Lina! havde han
En Gratie, hvis Trylleſmiil, hvis Miine
Knap værdig Guden selv afbilde kan!
Og hvilke Pine! hvor de fængsled' mine.
Han talte; neppe ændsed jeg hans Ord:
"Du vil da! spurgte han, mit Kald forlade?
En Digters Ære synes dig ei stor?"
Tilgiv mig! stammed' jeg: hvo maae ei hade
Foragte Hæder, som tit Tosser faae,
Som Daarer give bort? hvem kan den friste?
Til Gratien nu med et Smiil han saae:
Min Løn dig friſter ikke? om du vidſte
Hvad Digterheld dig var bestemt af mig?
Vid da, hvis dine Sange det fortiene;
Skal dennes Smiil og Kys belønne dig!
Han talte! de forsvandt; jeg saae mig eene,
Men dybt var Drømmens Minde i min Siæl;

Jeg Luthen tog, jeg slog de gyldne Strenge
Jeg ivrig slog i Haab om lovet Held;
Men hvor var Gratien? jeg søgte længe;
Alt ingen fandt jeg, som var hende lig.
Om Phœbi Ord begyndte jeg at tvivle;
Alt mattedes mit Slag; da saae jeg dig!
Mit Die mødte dit; jeg saae dig smile.
Nu tvivler jeg ei meer, at hun er til,
Mit Hiertes Saar mig denne Tvivl forbyde;
Men om hun Phœbi Løfte holde vil?
Vil du! — hvor sødt skal da min Sang ei lyde.

Ved Skuespilleren Hortulans Død.

"Op af din Slummer! Melpomene byder!
"Grib den borthængte Luth, der fordum lød
"Til tabte Ædles Roes, og nu ei lyder
"Nu Hortulan er død!
"Ei har du glemt din gamle elskte Lærer;
"Du kommer, veed jeg, skiønsom ham ihu!
"Lad Verden see, at du hans Minde ærer,
"At du er dansk endnu.
"Og slig dit Folk, du dine Landsmænd savner
"Her mellem de forroeste Fremmede;
"Slig, han, hvis Urne jeg med Taarer favner,
"Var vel saa stor som de!"
Gudinde, Sangens Dage er ei mere,
Selv Nasos Aand i Tomi segned hen;
Det være lykkelige Skialders Ære
At synge Musers Ven!

Taus ved hans Savn og tung min Graad skal
glide!
Og Sandhed denne Gravskrift sætte ham:
Stor var han; stor endog ved Roses Side,
Og Rose priiste ham.

Den fortvivlende Elſker.

(Efter Theocrits tre og tyvende Idylle.)

Skiøn Nais var, ſom Kiærligheds Gudinde,
Men kold og ſtolt, lig Jupiters Gemahl;
Utalte elſked hende dem til Qval,
Og villig lod enhver ſig lænkebinde.
Knap ſaae hun ned til de Ulykkelige,
Hvis Elſkov end forøgedes derved;
I denne Hovmod fandt de Værdighed!
Hvo ſiner Feil hos ſin tilbedte Pige?
Blandt dem, der ſukked for den ſtolte Skiønne,
Var Phaon den, der længſt og gruſomſt leed;
Hun ſaae det, og bevægedes derved,
Ham med tredobbelt Haanhed at belønne.
Omſider hun ham fra ſit Aaſyn jager;
"Flye! aldrig meer lad Nais høre dig!
"Da vil jeg troe, at du tilbeder mig,
"Naar jeg forſkaanes for de ſtygge Klager."

Han gik: "Du vil det, grumme, grumme Pige!
Saa brød han ud: din Phaon lyder dig,
Du aldrig, aldrig meer skal høre mig;
Flye skal jeg, flye til Skyggers tause Rige;
Ja Lethes Lægebæger vil jeg tømme,
At jeg kan glemme dig! — jeg glemme dig!
Nei evig vil dit Minde følge mig,
Trods Lethe selv, trods alle Orci Strømme!
Dog vil jeg flye! snart, grumme! skal du høre,
Hvor troe hengiven jeg dit Bud adlød!
Ja du skal høre, du skal see min Død;
O! skulde selv min Død dig ikke røre!"
Nu er det Nat! saa venlig Maanen smiler,
Den smiler ingen Trøst i Phaons Barm;
Hans Stolte slumrer tryg i Søvnens Arm,
Fortvivlet han til hendes Bolig iler.
"Tag Offeret, du Tempel blev ved hende!"
Paa Husets Dørtrin kasted han sig ned,
Og kyste det: "dig vie hendes Fied!
End i dit Støv jeg troer dem at erkiende!

Men hvad? de Blomſter, nys jeg Nais bragte,
Min Gave, ak! forkaſtedes, ſom jeg!
Men ſee den visnet, varſler den dig ei,
Du dine Elſkere ei skal foragte?
Du saae hiin Roſes Farve! dine Kinder
Er ſelv ei ſkiønnere! betragt den nu!
Og Lilien nys hvid og skiær, ſom du,
Henfalmet dig om Skiønheds Skiæbne minder.
Agt deres Varſler! ſpild ei Glædens Dage,
Giør ſnart en værdig Elſker lykkelig.
Han være troe, ſom den, der døer for dig,
Han lære dig at elſke og beklage!
O! kan du det! o Nais! naar du vækkes
Af Mængdens Larm, der ſtimlet er om mig,
Og hører, hvad det er, og ſeer mit Liig,
O lad dig da mit ſidſte Offer tækkes!
Maaſkee for mig en kiærlig Taare flyder,
O at den maatte falde paa mit Liig!
Maaſkee du ønſker da at vække mig!
Og alt for ſeent din Gruſomhed fortryder.

O gior det Nais! da er alt tilgivet!
Slig blot: o Phaon! du var øm og troe,
I Graven finde du den ønskte Roe!
Ei er din Medynk dyrt betalt med Livet."
Nu iler han, forhadte Liv at ende,
Dybtsukkende han falder paa sit Sværd,
En bedre Lod, og bedre Elsket værd
Med sidste brudte Røst han nævner hende.
Hvo Phaon saae, medynksom ham beklag'de,
Kun Nais uden Medynk Liget saae,
Og følte stolt, hvor skiøn den være maae,
Hvem Elskov et saa kostbart Offer bragde.
Men vrede Amors Hævn hang over hende,
Hans Billedstøtte prydede' hendes Bad,
Som Nais ilte did hovmodig glad,
Han lod den falde ned og knuse hende!
Hvo elsker, glæde sig! thi Nais Skiæbne
Hver, som er hende lig, advare maae,
Den Gud, hvis Hævn ei Skiønheb kan undgaae;
Ved Grusomhed ei mod sig at bevæbne.

Hiemvee
eller
Vinteren 1783.

Min Fædreſtad! ſom giemmer al min Lyſt,
Dig denne Længſelsſang indviet være.
Af ſyvfold Længſel ſvulmer nu mit Bryſt,
Da fulde Savn mig Vintrens Dage lære.
Hos dig den rlig paa Fryd ſom Vaaren er;
Min ſidſte Glæde tog den gruſom her.
Hos dig de blide Glæder vexle af,
Og aldrig brydes deres Roſenkiæde;
Hos dig hver for den anden Rum kun gav,
For ei at høre op at være Glæde.
Naar ſkal jeg i dit moderlige Skiød
Gienfinde al den Fryd, jeg eengang nød?
Der viſer Kunſten, at og den er rlig,
Naar gavmilde Natur ſank hen i Dvale;

Saa Phœbe i ſin Ynde viſer ſig,
Naar hun har ſeet guldlokket Broder dale,
Saa, naar den ſtolte Roſe ſalmer hen,
Med tuſind Farver brammer Negliken.
Snart river Neſtor Roſe Hiertet hen,
Snart trylles Sind og Sands ved Møllers Toner,
Snart følger Piet henrykt Lorentzen,
Som Terpſichore og Aglaja kroner,
Snart — Ak! ved hvert Camenen helligt Navn
Oprives min Eriudring og mit Savn.
Naar Nattergale kiælent kalde mig
I unge Skygger at indaande Glæder,
Og naar ſabæiſk Vellugt hæver ſig
Af Blomſtertæpperne, ſom Vaaren breder,
Selv da jeg ſavner til min Fryd en Ven,
Der kiærlig deler, og forſøder den.
Men ſyvfold — plyndret Eng, og Løvets Fald
Og hæſe Skrig fra ſtygge Ravne-Hære,
Der klæde Skoven, minde om vort Kald,
At Menneſket blandt Mennesker ſkal være,

Hos mig o Vinter! ſpilder du dit Krav;
Thi her er øde, øde ſom en Grav.
Og diſſe evig lange Aftener,
Som nøde hver i Omgangs Skiød at flygte,
Hvad Samqvem kan ei diſſe give Værd,
Hvad Tidsmord var der, man ei gierne ſøgte?
I røget Krve de ſamle Bønderne,
De Store til en keedſom Aſſemblee.
Nu tyer graae Gubbe til jævnaarig Ven;
Umærket da den lange Aften glider,
Forgangne Dage manes frem igien,
De drømme ſig i fierde Fredrits Tider;
De mindes Tordenſkiold; en Taare randt,
Thi begge ſtreed i Kamp, ſom Helten vandt.
Nu ſtiller muntre Ungdom Dandſe an,
Med Længſel ſuukte Vinter, dig til Ære.
Hvo da ved elſket Arm omſvøbe kan,
Fortryllet ſigne Vintren og Cythere!
Nu kaldes Polyhymnia herned,
Og Fryd nedſvøvet i Gudindens Fied.

Nu ſamle ſaa, men valgte Venner ſig,
Og Spøg opliver et ſocratiſk Bæger;
Min Magdalus! her, hvor jeg ſavner dig!
Her Spøg og Drue mig ei mere qvæger;
Du krydder dem ei meer med attiſk Vid;
O! hvad jeg tabte, da jeg joges hid!

Nu den, der har en ſm, en troefaſt Ven,
Sin Løn hos ham for fuldbragt Dagværk nyder,
Hvor ſaligt glide Timer, Dage, hen,
Naar Sielen ſig i Vennefavn udgyder,
Den Fryd var min, og den er røvet mig!
Held den, der ingen Tiid var lykkelig!

Jeg ikke blot i Venſkabs Forgaard kom!
Gudindens Yndlinge mig Hænder rakte,
Mig aabnedes den indre Helligdom,
Jeg nød en Fryd, ſom Daarſkab aldrig ſmagte,
Kun han kan ſkatte den, og ynke mig,
Der, min Lorentzo! har en Ven, ſom dig!

Lorentzo! Vintrens Harm du trodſer glad,
Med vinget Iil du ſyer til elſket Pige!

— Udtøm paa mig, o Skiæbne, kun dit Had,
Naar disse Ædle vorde lykkelige —
O! midt i reene Fryd maaskee de nu
Dens fordums Vidne komme ømt ihu.
Hvem Himlen Mands og Faders Lykke gav,
Nu elsket Kreds om Arnestedet sanker,
Hvad er ham Giæstebud, hvad Glædeslaug?
Fra Barn til Moder glade Blik omvanker;
Hvor det sig vender, idel Fryd det seer.
Saa Gud velsigner den, som han har kiær.
Enhver jeg seer et Fristed søge sig,
Hvor Vintrens Keedsomhed han Trods kan byde;
Her den paa trange Stue fængsler mig,
Med lange Drag Landflygtighed at nyde;
Allene, uden Omgang, uden Ven,
At giennemføle, giennemtænke hen.
Hvi jeg ei søger Lyst, ei Omgang her?
Kun Daaren søger, hvad han ei kan finde,
Jeg blandt en fremmed Slægt henkastet er,
Os ikke Sprog, ei Fædreland forbinde;

Hvad er en Dauft for dem, og de for mig!
Og hvo er ſtolt, ſom en Ulykkelig!
Hos dem, jeg elſker, at henſværme mig,
Er nu min ſidſte veemodsfulde Glæde,
De Ædle, føler jeg, de mindes dig,
Du ved din Vorgang ſaae dem med dig græde;
O naar engang de gives dig igien!
O tænk din Fryd, og tænk, de deele den.
Som Vinternatten mørke Billeder
For dette Haabets ſidſte Glimt ſig drage!
Hvad om vi ſamles ei til Glæde meer!
Om over dem din Skiæbne ſig ſkal drage?
O! var mig denne Marter hiſt beſtemt!
Her lad mig bortdøe ubegrædt og glemt.

Luiſes Minde.

De kom, de kom, de længe ønſkte Dage
Med ſøde Taarer hilſer jeg mit Hiem,
Mig Venner, glade, ſom jeg ſelv modtage;
Og du er ei blandt dem!
Og varmere var dog ei nogens Smerte,
Da Skiæbnen fra min Fryd bortkaldte mig;
Dog ønſkte du mig hid! dog ſlog dit Hierte
Saa ſøſterlig for mig!
Hvor dvæler du? ak Døden, Døden fængſler
Dig dybt i Gravens frygtelige Skiød!
O gruſom ſpotter Skiæbnen vore Længſler,
Bag Haabets Smiil er — Død!
Vi Daarer! ſtedſe leege vi med Drømme,
Og hænge Hierterne ved denne Leeg;
Vi ſee, hvor Floder Fieldene bortſtrømme
Storm fælder Klippens Eeg.

Dog ſmigrer Støvet ſig, dets ſtolte Planer
Er klippefaſtere end Eeg og Field,
Og Syner op af Fremtids Nat det maner,
Og drømmer ſtolt om Held.
Naar Hiemkomſts lykkelige Dage ſmile,
Saa var den Tryllebrøm, jeg leeged med —
Til Sunsaaes favre Bredder vil jeg ile;
Der froe min Barndom gleed.
Der overraſker jeg en øm Veninde,
Sydobbelt ſød uventet Glæden er;
Og ſamlede ſkal vore Taarer rinde,
At jeg igien er her.
Med hende vandrer jeg da, ømt at drage
Mig fordums Glæde frem; hun deeler dem;
Hvert Sted vi helſe, der i fordums Dage
Var kiært for hendes Ven.
I glatte Bark jeg hende da ſkal viiſe
Den Barndoms Drøm, jeg tog for Kiærlighed;
Da — tænkte jeg — da ſmiler du, Luiſe!
Ømt ſukkende derved.

Du mindes Barndoms Aar, da Hiertet ſlaber
Sig tuſind Følelſer, fremelſker dem,
Misunder modne Aar de Lidenſkaber,
Ak! ſom forgifte dem!
Og froe vil hendes ømme Hierte ſtige,
Varmt føler det Naturens Yndighed,
Og er der da i Dannerkongens Rige
Saa paradiſiſk Sted!
Men nu! — dog end med Vaarens første Dage
Jeg giør en Valfart did, din Grav er der;
O hører du igiennem den min Klage,
Jeg veed, den er dig kiær!
J. Krandſen, Venſkab helliger dit Minde,
Det veed du ſelv, der ingen Myrthus er!
Du yndede endog den Sang, Veninde!
Der ſeent dig vies her!
Seent! o Luiſe! ak thi Aar henrunde,
Og endnu er dit Tab ſom nyt for mig!
O ſvagt kun følte den, der ſynge kunde!
Jeg græd end ei for dig.

Blandt dette Hiertes nærmeſte jeg døvet
Saae Lynet vælge dig! og ugrædt hang
I Diet tunge Graad! hvem Graad er rørt,
O! har han Kraft til Sang?
Ja! jeg vil ile hen ved Sunsaaes Bredder,
Og Vaarens Børn, de ſkiønneſte den gav,
Jeg ſanker der, med ſamme Taarer væder,
Og ſtrøer dem paa din Grav.
Da mindes jeg de bedre Foraarsdage,
Da jeg og ſamled Blomſter, men med dig!
Ak at dog fordums Fryd, ſom fordums Dage,
Er ugienkaldelig!
Nu kan Naturen ſom en Brud ſig ſmykke!
Du ſeer den ei! ak! Nat indhyller dig;
Ei ſeer du nu de tvende Ædles Lykke,
Ak ſom var Alt for dig!
Men du undſlyer en Jord, hvor gruſom Kummer
Er om ei Dydens Løn, dog tit dens Lod,
Og uforſtyrrelig er deres Slummer,
Som Graven tog imod.

Og naar du vaagner, vaagner du til Glæde,
Hist er dens Hiem for dem, der ligne dig!
Veninde! o! tilgiv os, at vi græde;
Men ak! vi tabte dig.

Mit Ideal.

(Som Sideſtykke til Prof. Baggeſens Lydia).

Min Laura ſtræng forſkyder mine Suk,
Hun gruſom byder mig at glemme hende,
O Laura! Laura! o hvorfor ſaa ſmuk?
Din Skiønheds Magt kan eene du ei kiende;
Uppntet, i din Pynt, i hver Geſtalt,
Dig pryde ſtedſe nye Yndigheder;
Riig ſom Naturen du forſkiønner Alt,
Og under dine Fied fremſpire Glæder.
Naar gule Lok ſkiøn under Roſenkrands
Frit flaggrer om, en Leeg for Veſtenvinde,
Naar let ſom de, hun ſvæver om i Dands,
Da ſeer jeg Tempes ſkiønneſte Hyrdinde.

Giv hende Purpuret, og Dronninger
Skal see i Laura deres fødde Lige,
En Nimbus om de skiønne Tindinger,
Skal Raphaels Madonna hende vlige.
Om huldе Læber svæve Gratier,
Naar ædelt Vid med reene Smiil hun lønner,
Det Here med Cytheres Belte er;
Naar Høihed hendes Ydighed forskiønner,
Naar ædel Graad hun offrer Støvets Nød,
Liig er hun da en Engel fra det Høie!
Saa var da Eva Dødens Æble brød
Ithuriel! dit taarefulde Øie. —
Naar Dydens høie Glands omstraaler dig,
Naar al dens Ild dit skiønne Bryst besiæler,
Da troer jeg ei at see en Dødelig
O Laura! fuld af Ærefrygt jeg knæler.
Og jeg for dig ei skulde sukke meer! —
Umueligheд maae Laura mig ei byde,
Dig maae jeg elske! — men hav du mig kiær,
O intet Suk skal strænge Forbud bryde.

1785.

En Elegie.

It is the voice of years, that are gone

Osſian.

Naar Jonas Skiald med Nordmands Varme maler
De Norſkes Mod og Zinklars Nederlag,
Med Dydens ædle Iver Thaarup taler
Nødlidendes og Undertrykkes Sag,
Prams driſtige Camene ſnart ledſager
Stærkodder giennem Naſtronds Rædſeler,
Snart tolker os Philippas ømme Klager,
Snart Sælyſts Ynde, ſnart vor Wesſels Værd;
Os Baggeſen den Misds Natur forkynder,
Hvoraf han ſelv, voltairiſk tørſtig, drak,

Lund, Faye ſynge os Naturens Ynder
Guds Godhed, og den glade Skabnings Tak;
Til Dyds og Venſkabs Priis ſin Luth indvier
Den fromme Riber, alle Gudes Ven;
Hver Harpe høres, og kun Frimans tier,
— Stum mellem vundne Laurbær hænger den —
Da ligger Luthen henſlængt ved min Side,
Som Harpen ved hiin blinde Konges laae;
Jeg føler, at de er ei meer, de blide,
De gyldne Dage, dem jeg fordum ſaae.
O! Venner! aldrig Avind har fornedret
Min ærehigne Siæl; med Fryd jeg ſaae
Enhver af Eder ynder, elſket, hædret,
Det Maal, hvortil vi kappedes, at naae.
Men naar jeg, kronede med Digterhæder,
Med Danmarks Bifald, Eder vandre ſeer,
Og mindes, eengang vandred' jeg med Eder,
Og føler, hvad jeg var, jeg er ei meer,
Om ſig en Taare da ad Kinden ſniger,
Den Avind ei, den billig Veemod er;
Saa græder gammel modig qvæſtet Kriger,

Naar Krigsbasunen byder Ledingsfærd:
Den kiendte Lyd hans kiække Siæl henriver;
Han glemmer Ælde, Svagheb, Saar; hans Mod
Af fordums Styrke ham et Gienskin giver,
Sit Værge griber han ved Leiets Fod;
Han hine følge vil, hvor Æren kalder,
Thi aldrig kaldtes han omsonst af den;
Af mætte Haand det tunge Værge falder,
Afmægtig han paa Leiet segner hen.
Nu stimle Helte om ham for at byde
En gammel prøvet Ven et kiært Farvel.
"Gaaer!" stammer han, og Taarer Talen bryde:
"Gaaer! føler, og fortiener Eders Held!"
Da vinker han ad dem med fravendt Øie,
Det Smertesyn de ham unddrage skal,
Og dog han holder sig kun selv med Møie
Fra bid at see, og selv fornye sin Qval.
Og naar han ligger eensom nu tilbage:
Hver Ungdoms Drøm oprinder i hans Siæl,
Hver Krands, han vandt i de fremfarne Dage,

Og hver han haabed, svæver for hans Siæl;
Hver gammel Helt ham nu i Tanke rinder,
Der lønnet har med Priis hans Ungdoms Daad,
Da triller paa de skrammepryded Kinder
En Helten uvant, seen og bitter Graad.
Og jeg — jeg eengang bedre Dage kiendte,
Mig elskede Camenens Yndlinger,
Og deres huldе Venskab lod mig vente,
Gudinden, som de selv, at blive kiær.
Sin yngre Broder Danmarks Skiald mig kaldte,
Og Nestor Rose kaldte mig sin Søn;
Hvad Under da, min unge Siæl afmalte
Sig Billeder af Roes, som deres skiøn!
Tilgiver, evig dyrebare Venner!
Jeg sveeg det Haab, hvormed I hædred mig;
At Sorg forjog de smilende Camener,
Og under Byrder Palmen bøied sig.
O Eders Grave vidne det; kun græde,
Og neppe græde kunde jeg ved dem;
Lig den, der raver mat paa Gravens Bredde,
Jeg stønned' brudt afmægtig Klage frem.

Saa inderlig, saa ſønlig jeg attraaede,
Med kiærlig Haand at pryde begges Grav;
En kunſtløs Steen var alt, hvad jeg formaaede,
En kunſtløs, knap tilhugget Steen jeg gav.
Dog! er ſelvſkaaret Kors, det Bonden pryder
Sin redelige Huſtrues Gravhøi med,
Og alt, ſom han det ſkiær, og ſætter, flyder
Paa Træet mangen ærlig Taare ned,
Ei mere værd, end koſtbart Marmorminde,
Som opblæſt Croeſus bød at reiſe ſig
Til Hæder for uelſket Gemalinde! —
Nei! at forkynde Jorden, h a n var riig?
Saa tænkte jeg, og offred, hvad jeg kunde,
Og ønſked', haabed' bedre Tiid igien!
Men disſe Ønſker dette Haab forſvunde,
Min Kraft, mit Mod, mit Alt med dem ſvandt hen;
Ei meer jeg ønſker andres Grav at pryde,
Kun til min egen ſtaaer mit Haab og Hu!
O maatte kun paa den e e n Taare flyde!
Det er mit ſidſte Haab og Ønſke nu!

Over Lydas Canariefugl.

(Efter Catul.)

Græder Gratier! thi Lyda græder!
Eders Søsters yndte Fugl er død,
Den fortiener ſlige Taarers Hæder,
O! den var ſaa kiælen, var ſaa ſød.
Nippede ſaa tam af Lydas Hænder,
Kom, naar Lyda kaldte den, med Lyſt,
Som et Barn ſin Moders Stemme kiender,
Kiendte den ſin Herſkerindes Røſt;
Var ſaa glad, naar hvide Haand den rørte,
Tog ſaa kiælen hvert tilbuden Kys,
Ofte drømte jeg, dens Aand tilhørte
Naſo fordum, eller Galliſch nys.
Ofte vidſte den at ſlye ſin Glæde,
Lyda! for at blive kaldt af dig!

Naar den paa din Skulder da tog Sæde,
Slog den, som at sige: See I mig!
Tit afbrød den Coras ømme Klage
Med sit smigrende, sit muntre Slag;
Var utrættet Lyda at behage! — —
O end mindes jeg dens sidste Dag,
Hvor den dobbelt vivver fløi om hende,
Blandt de brune Lokker jubled' stolt!
Ak! saasnart sik denne Jubel Ende;
Nys saa glade Bryst er død og koldt.
Lykkelig, hvo saa fra glade Dage
Kan gaae over til den trygge Grav,
Sielden er de mange, varig Klage
Løser snart de korte Glæder af.
Ynket døde du af din Veninde!
Maatte dog din Sanger arve dig!
Engang ved hans Gravhøi Taarer rinde,
Som de Taarer, der blev offret dig.

Nancy.

Har Jorden ingen mere Fred for mig?
Hvor flyer jeg for at undflye Nancys Minde!
Oreſt! dig martred ei din Qvalgudinde,
Meer helvedgrum, og meer utrættelig;
O Nancy! kunde jeg formodet mig,
Jeg ſkulde ønſket at forglemme dig!
Jeg ſaae dig, Nancy! ſom en Engel ſkiøn;
Hun er for ſkiøn for dig! jeg ſtrax mig ſagde!
Mit Hierte taus jeg dig til Offer bragde;
Og fordred, vented, ønſked ingen Løn.
Min Elſkovs Løn var, at jeg elſked Dig!
Og jeg var ſtolt, og glad, og lykkelig.
Et ſtørre Held jeg aldrig drømte mig,
End dig at ſee, at høre, at tilbede;

I dine Dyders Straale mig at glæde,
Og at opflammes til at ligne dig!
Naar — drømte jeg — jeg vandrer Nancys Fied;
I Dydens Helligdom jeg naaer et Sted.
Som ved en blid og qvægsom Soelskinsdag
Naturen vækkes, qvæger, og sig fryder,
Saa brune, huldе, skiønne Øie gyder
I dette Hierte Kraft og Velbehag.
Det gyder! — ak hvad Ord undfaldt min Mund!
Det er forbi! og Mindet har jeg kun.
O! naar tilforn det Øie hang paa mit,
Da tændtes høie Dyder i mit Hierte,
Betalt, betalt var tunge Dages Smerte,
Naar jeg mig smiggred kun, du smiled' blidt,
Et venligt Ord af denne Trylleræst
Opfyldte mig med Himlens beste Lyst.
Men falske Dyder straaled' Øiet af,
Og Hiertet haaner koldt, hvad det forkyndte,
Det var et Laissmil, det Smil, jeg yndte,
Sirene Toner, jeg henrykkes af.

Ak! ikke troner Dyden paa vor Jord,
Naar den saa skiønt et Tempel ei beboer.
Hvo! hvo er ædel, naar hun er det ei!
Hvo vil mod seierrige Laster stride!
Hvo drømmer, deres Baand at sønderslide!
Mig Nancys Fald har giort til Kampen feig.
Naar Laster skiule sig bag Nancys Smiil,
Hvo tør da troe, at der er Dyder til?
O! saae du din og Dydens fordums Ven,
Ei blot, hvor paa hans Kinder Rosen bleguer,
Ei blot, hvor han mod Graven kraftløs segner;
Ak! men hvor han af Laster rives hen,
Nu da ei meer dit tryllerige Smiil
Ham skiænker Kraft, og Virksomhed, og Ild!
Flye! hendes Falskhed dine Lænker brød,
Hvi vil du længer hendes Slave være!
Saa straffer jeg mig selv; men Smerter lære
Mig snart, at denne Frihed er min Død.
Sig: er den frie! og er ham Frihed god,
Hvem Lederen i Nattens Mulm forlod!

Oplad den tamme Fugl det vante Buur,
Og lad den egenraadig Flugten tage,
Kun kort den ſkal ſin gyldne Friehed ſmage,
Glad ved den ubegrændſede Natur;
Snart barſke Hunger ſkal erindre den,
Den har forladt ſin Nærer, og ſin Ven.
O Nancy! lad mig atter elſke dig!
Bliv den du var, vær min Veilederinde,
Stræb mig ved laante Dyder at forblinde,
Den Sviig er god, der gior mig lykkelig!
Du tog min Dyd! o! giv mig den igien,
Lær mig at troe og at tilbede den.
Dog — er Alt Sviig, og er det falſke Hav,
Der fordum fødde ſkiønne Aphrodite,
Et rædſomt ſandt Symbol paa hver Charite,
Hvis Kogleſmiil kun lede til vor Grav;
Da knuus, o Himmel! med mit plinte Bryſt
Hvert Marterminde af forſvunden Lyſt!

Efter Tibull.

Lad, hvo der vil, kun Tønder Guld opdynge,
Jeg Mammons gyldne Trældom ei attraaer;
Hans Trælhær mange ſvare Sorger tynge,
Hvoraf ei een mit trygge Hierte naaer,
O! naar med flygtigt Blik jeg giennemløber
Det Trælliv, al den Angſt, det Nag, den Qval,
Hvormed ſig Daaren Rigdoms Plage kiøber;
Mig er min Sindsroe ikke ſaadan fal,
Paa hver en Guldhob ruge ſlige Drager,
Hver Skat man maae tilkiæmpe ſig fra dem,
Med mindre Fare ſtræbſom Biergmand drager
Viiſt giemte Guld af Jordens Indvold frem.
O vi lykſalige! ſom intet eie,
For os er Natten blid og Hvilen ſød,
Vi ſove tryggelig paa haardeſt Leie;
Naar Skræk hiins Søvn paa Edderduun afbrød

Da al den Sveed, den Graad, det Blod, der klæbe
Ved uretfærdig Binding, ængste ham;
Til skiændig Trældom seer han Brødre slæbe,
Bortstiaalne, sorte Brødre, — og for ham;
Saa piiner ham den arme Enkes Klage;
Han viiste vaagen kold og haanlig af;
Nu spæde Faderløses Skriig ham nage,
Der græd utrøstet ved sin Faders Grav;
Og svæver saa hans Afgud om paa Havet,
Da bruser ham hvert Vindstød Helvedqval,
Saa gruer han, at see sin Skat begravet
Iblandt Ruiner af sin Naboes Fald.
Saa drages hen hans Nætter, og hans Dage,
Og aldrig, aldrig han tilstaaer sig det
At med hans Rigdom voxer og hans Plage —
O hvad er taabeligt, som Menneskет? —
Og er han end saa klog, han ei vil vove
Sin Riigdom, for at see den voxe til;
Hvad har han da, hvad Fryd kan han sig love? —
Faaer man da ei for Penge, hvad man vil?

Hviædle Fraadsevenner dig omringe,
Hsibaarne Phryner sælge sig til dig;
Dig tvende Verdner usund Fraadsen bringe,
Men er det Alt, vil jeg ei være riig;
Forsøg dit Mammons Almagt! prøv at byde
Paa sande Ædles Agt, paa Sindets Fred,
Prøv mellem kisbte Venner dig at fryde,
Kiøb dig en ædel Piges Kiærlighed!
Vort, bort med Guldet! fattig vil jeg blive!
Dog Taabe! hvad er fattig, hvad er riig?
O vilde Laura mig sit Hierte give,
Var Indiernes Herfker arm mod mig.
Lad, Riigmand! haant om ringe straaetakt Hytte,
Naar Laura beeler, og indvier den,
For Roms Palladser jeg den ei vil bytte,
O! hvad er Roms Pallads mod Himmelen!
Naar i Triumph forbi os stolt han iiler,
Sex Heste flyve forved gylden Karm,
Vi gaae, min elskte Laura! men du hviler
Med sagte Tryk din Haand paa denne Arm,

Med Konſtens Trolddom han ſin Villa pryde;
Elyſium hans Hofſkiald kalde den!
I Buſkens Lye vi lykkelige nyde
En Fryd, han ikke fandt i Himmelen,
En hyret Trælſiok vogter paa hans Naade
Opſnapper hvert et Vink, hvert Blik, hvert Ord,
Hvortil vi kyſſes, ingen ſkal forraade;
Held den, der ei er riig, og ikke ſtor.
I Marmorſal naar indbildt Kiænder priſer
Hans konſtige Concert med kunſtet Ild,
Mig ſynger Laura mine Venners Viiſer,
Da høre hans Concerter, hvo der vil!
Saa ſynger hun min Sang til Linas Ære
O kiælent ſkiemtende udfritter mig,
Hvo Lina er? til hvem den Sang kan være?
Du veed det, Laura! du gienkiænder dig.
O! bliv! bliv min! O Laura! dette heele
Udeelte Hierte ſkal tilhøre dig,
Ei Guld, ei Roes, ei Herremagt ſkal ſtiæle
Et Blik, et Suk, en Tanke bort fra dig!

Frygt ei, jeg daarlig af din Favn mig river
Paa fremmed Kyst mig at bedrage riig;
Nei! før forgaae alt Guld, Potosi giver,
Før det en Taare skulde koste dig,
End ei jeg kiæmpe skal for Digterære;
Min Laurbærkrands jeg lægger ned for dig;
Thi Myrter, eene Myrter vil jeg bære,
Men Myrtekrandsen flette Laura mig!
Den gyldne Alder komme skal tilbage,
Og ædel Elskov bringe den med sig
Og selv den mørkeste blandt vore Dage
Kun Sommernattens Skumring være lig,
Selv Aldrens Jisnehaand os ei skal kiøle,
Vor Elskov, som vor Fryd skal trodse den;
Med sølvgraae Jøse jeg dit Værd skal føie,
Som nu du være Alting for din Ven.
Og daglig skal jeg meer, og meer paaskiønne,
Hvad Himlen skiænkte mig, da du blev min,
Og du skal see min Fryd, du skal den lønne,
Og — Laura! frydes ved, at du blev min;

Og naar engang mig Dødens Vink bortkalde,
Fra alle Jordens Glæder, bort fra dig,
Da paa min Grav min Lauras Taare falde,
Den første Taare, hun har fældt for mig!
Da græde du! det er mit Æreminde,
At Laura elskte, og begræder mig!
Lad intet Marmor reises mig til Minde,
Mig glemme Verden, naar du mindes mig.
Da trykke du med heede lange Taarer,
Det sidste Afskeedskys paa kiære Lig,
Og ingen skal gaae fra det uden Taarer,
Hvo seer din Graad, og græder ei med dig!
Men, Elskte! hold da Maade med din Smerte,
O! mindes! at den sees af din Ven,
Selv Døden — elskte Laura! mig ei lærte
At see din Sorg, og ei at deele den.
Dog Taabe! som mig skaber slige Drømme,
Kun for at føle, hvad der nægtes mig!
Men er en Drøm ei Alt, hvad her den gamle,
Trofaste Kiærlighed tør love sig?

Dog, Laura! agt kun ikke paa min Smerte!
Giør blot en værdig Elſker lyksalig,
Der elſker, der forſtaaer dit ſtore Hierte!
Og vær ham evig kiær, ſom du er mig.

Til en kiær Veninde.

Dag for Dag, og Aar for Aar henſlyder,
Og urokkeligt vor Venſkab ſtod,
Tidens Kiæmpeſtrøm forgiæves bryder
Sine Bølger paa dets Klippefod.
Dette Venſkab, er mit Held, min Ære,
Tit i Mismods Stund det trøſted mig,
Det min ſande Himmel vilde være,
Hvis jeg ſtedſe ſaae Dem lykkelig.

Til en Venindes Fødselsdag.

Ei evig man mig forekaste skal,
Min Luth indviet er til Kummer aene,
Mit Die hæftet paa hver Sorgers Scene,
Min Lyst at finde her en Jammerdal.

Ja! naar jeg mellem friske Grave gaaer,
Som mine Kiæreste med Taare væde,
Og ei engang det liidte Tab begræde,
Men føle ængstlig det, der foreſtaaer;

Naar Mismods Winter hviler tung paa mig,
Og qvæler grumt hver Lyst, naar blot min Smerte
Erindrer mig, at jeg endnu har Hierte,
Naar alle Driftes mod det væbne sig;

Naar Venskab, Velskab selv ei skaber Lyst,
Men Venners Kummer snart mit Hierte sønder,
Snart deres Tab mig under indtil Taarer,
Sorg er min Sang, som Tanken i mit Bryst.

Men vilt mig blot et Glimt af Held og Dyd,
Som Vien, der af Vaarens Soel oplives,
Min Muſe qvæges, muntres og henrives,
Og Luthen toner undrende om Fryd.
Saa toner den i Dag, og qvæder dig,
Veninde! ſom paa den blev født at være
Din ædle Mages Lykke, Kiønnets Ære,
I Dag giør Venners Held mig lykkelig.
Og vel maae Dagen være Venners Feſt,
Thi Gratier paa den ſtod om hen Spæde,
Saae deres ſiønne Billede med Glæde,
Og ſtreed, hvo hende kunde ſiønne beſt!
Een lagde da det Hierte i dit Bryſt,
Som ſlaaer for andres Nød og andres Dyder,
Med Aandens Ild den anden Diet pryder,
Med Hiertets Ømhed ſmykker hun din Reſt;
Saa hver gav ſit; den Tredie var igien,
Den kommer ofte beſt, ſom kommer ſilde,
I Dyder gav, ſaa ſagde hun, og ſmilde,
Jeg ſiønner dem! da gav hun dig min Ven.

C. P. Roses Minde.

Ei forgiæves lærte jeg at frygte,
Da landflygtig nys ved Pleisens Bred,
Jeg, forfærdet ved din Fares Rygte,
Faderlige Lærer! dig begræd!
O jeg følte Dødens Vink; jeg vidſte
Den Gang alt, hvor huld mig Lykken er;
Følte, at jeg ſnart dig ſkulde miſte;
Var du mig ei fremfor alle kiær?
Men ei da, ei der, hvor varig Smerte,
Hærdede mit Bryſt mod nye Stød,
Glæde ſkulde aabne førſt mit Hierte,
At jeg kunde føle ret din Død.
Thi da ſmilte Haabet; o ſaa ſmiiler
Det til Dødens Roy paa Gravens Rand;

Lokket af dets Hofmandsſmiil jeg iiler,
Hiem til mine Glæders Fædreland,
Der, — blandt Venners første Favnetage,
I min Hiemkomſts første Drukkenſkab,
Skulde Tordenbuddet mig modtage,
Og min første Velkomſt var dit Tab.
Saa forgifter Skiæbnen al min Glæde,
O hvi kom, hvad ſkal, hvad vil jeg her?
Ved min døde Glædes Liig at græde!
Hvor dens Tempel var, dens Gravſted er.
Roſes Muſa! ſorgfuld jeg borthænger
Luthen, den du engang rakte mig,
At hans Aand henriver mig ei længer
I din indre Helligdom med ſig.
O! naar gaaer, naar gaaer jeg Arme atter,
Konſtens Gienſtie ved hans Faderhaand.
Naar ſkal Hartlei og hans ædle Datter
Engſte, ſmelte, tylle denne Aand?
Aldrig . . .
Muſers ſidſte troe Veninde!

Klag du for ham, han din Fader var,
Hædre med din Sorg den Ædles Minde,
Ak thi meer end vi du mistet har.
Hvo er nu din Dommer? — ak hvo kiønner
Grant, som Konsteus Nestor paa dit Værd?
Hvo er nu, hvis Roes det værdig lønner,
Ak hans Roes med Ret din Stakthed er!
Men dit Bifald var og hans! — Veninde!
Priis hans Konst, thi du fortiener det;
Jeg vanhelliged' ikkun hans Minde,
Jeg, der staaer saa langt fra Alteret.
Men hvad Mand det var; hans siældne Hierte,
Aabent, stort, og reent, som Himmelen,
O! der flammede hver Dyd, han lærte,
Med den Ild, hvormed han lærte den;
Hvor han elskte mig! det skal min Klage — —
Ak! jeg kan ei eengang klage her!
Ingen Konstner saae jeg Roses Mage,
Og hans Konst var dog hans mindste Værd.
Men til mine allersidste Dage,

Skal det fœve kiœrt og tungt for mig,
Hvor du drog halvveegne Aand tilbage,
Faderligen at velsigne mig.
Evig skal det leve i mit Minde,
Dette Sønnenavn, du kiœrlig gav,
Det skal være min Ledsagerinde,
Til jeg lægger trange Vandreskav. — — —
Evig skal jeg elske, evig ære,
Hver en kiær Adminbelse fra dig,
Og den Drøm min Vandrings Liv være
At jeg sees, og elskes end af dig.

Til

Kunſtnerinden M. C. Biorn.

(Efter Balletten den klinſyge Kone.)

Gratie! nu undres jeg ei længer,
At vi deelte Asfas Lidelſer,
At Annettes Sorg os giennemtrænger,
Og at denne Smette er os kiær,
Erato ſin Ynde om dig ſpreder,
Giver vore Hierter i din Haand,
Vi henrevne troe Umueligheder,
Naar du tryller vor beſtukne Aand.
Vi har troet, at man dig kunde glemme,
At din Elſker kunde glemme dig;
At han døv mod Skiønheds, Elſkovs Stemme,
Kunde glemme og mishandle dig!

Vi ſom ſaae dig huld i al din Vrede,
Saae dig i din Smerte elſkelig,
— Snart ſaa ſkiøn ſom i din ømme Glæde —
Vi dig ſaae, og dog vi troede dig.
Kiærlighed var jo din heele Vreede,
Og den var ſaa ſkiøn ſom Kiærlighed;
Og din Elſkte ſkulde ei tilbede,
Henrykt takke dig, for du var vreed,
Skulde ei, ſaaſnart du vilde ſkiænde,
Favnende dig kysſe Munden til;
Vaabnene ei falde ham af Hænde,
Ved din Graad, og af dit Smiil;
Men vi ſaae din Klage, ſaae din Smerte,
Du henrev os til Medlidenhed;
Vi dig troede; tvivled' noget Hierte,
Paa Adonis Død, da Cypris græd?
Og naar om du lader Elſkov vinde,
Nærmes ſvagt modſtridende din Vey,
I hvert ømt og ædelt Bryſt oprinde
Gienſkin af dets egen Vaar igien.

Erato ei meer utrøstet græder
Ved sin elskede Anines Grav,
Myrthekrandsen, før hiin Skiønnes Hæder,
Hun sin nye huldе Yndling gav;
Vær da længe, længe Scenens Smykke,
Nyd hver Skiønners Priis, hver Muses Gunst,
Og din Kunstuerhæder og din Lykke
Blomstre skiøn som du, og som din Kunst!

Til
min kiæreſte Venindes Fødſelsdag.

Min Stolthed er, at være Deres Ven,
O! ſkulde jeg da ei med Sang modtage
Den første mellem min Venindes Dage?
Dog kan jeg, bør jeg glæde mig paa den?
Er det da Fryd at boe paa denne Jord,
Hvor Hykleri og Ondſkab ſtedſe vinde,
Fortrængte Ædles Taarer daglig rinde,
Hvor Træfhed kaldes viis, og Blodtørſt ſtor.
Lykønſker da en Træl den anden med,
At han blev dømt hans Slavekaar at dele?
Mit Ønſke er, jeg eene maatte trælle,
Og mindre leed jeg, naar jeg eene leed.
Dog er det Lykke, naar man Andre ſeer,
Som man er kiær, ſom fylde os ſin Glæde,

Som om vort Held med Varme Himlen bede,
Mig Deres Fødselsdag bør være kiær;
Det, det er Dydens, det er Deres Held!
Og hvad er skiønt som dette; o jeg kunde
Skiønt jeg er Deres Ven, Dem snart misunde
Jeg eied heller selv saa skiøn en Siæl,
Og er det Lykke, man ei bliver glemt,
Men nævnes af ufødde Fremtids Slægter,
Med al den Roes, os Samtids Avind nægter,
O da er denne Lykke Dem bestemt!
Hun, i hvis Helligste De eene staaer,
Som gav Dem at beherske vore Hierter,
Udbrede Veemods Lyst, og hulde Smerter,
Har sagt det: Dennes Minde ei forgaaer!
Iblandet evig Fryd blev Deres Lod,
Bortgav hun Held, som hun uddeeler Hæder,
Hun kiøbte Dem da af Dem selv for Glæder,
Og aldrig hendes Tempel De forlod.
Henglide Deres Dage da i Lyst?
Tit under Roser kolde Slanger hvile,

Men vilis mig blot et Glimt af Held og Dyd,
Som Bien, der af Vaarens Soel oplives,
Min Muſe qvæges, muntres og henrives,
Og Luthen toner undrende om Fryd.
Saa toner den i Dag, og qvæder dig,
Veninde! ſom paa den blev født at være
Din ædle Mages Lykke, Kiønnets Ære,
I Dag giør Venners Held mig lykkelig.
Og vel maae Dagen være Venners Feſt,
Thi Gratier paa den ſtod om hen Spæde,
Saae deres ſkiønne Billede med Glæde,
Og ſtreed, hvo hende kunde ſige beſt!
Een lagde da det Hierte i dit Bryſt,
Som ſlaaer for andres Nød og andres Dyder,
Med Aandens Ild den anden Miet pryder,
Med Hiertets Ømhed ſmykker hun din Reſt;
Saa hver gav ſit; den Tredie var igien,
Den kommer ofte beſt, ſom kommer ſilde,
I Dyder gav, ſaa ſagde hun, og ſmilde,
Jeg lønner dem! da gav hun dig min Ven.

C. P. Roſes Minde.

Ei forgiæves lærte jeg at frygte,
Da landflygtig nys ved Pleisſens Bred,
Jeg, forfærdet ved din Fares Rygte,
Faderlige Lærer! dig begræd!
O jeg følte Dødens Vink; jeg vidſte
Den Gang alt, hvor huld mig Lykken er;
Følte, at jeg ſnart dig ſkulde miſte;
Var du mig ei fremfor alle kiær?
Men ei da, ei der, hvor varig Smerte,
Hærdede mit Bryſt mod nye Stød,
Glæde ſkulde aabne førſt mit Hierte,
At jeg kunde føle ret din Død,
Thi da ſmilte Haabet; o ſaa ſmiiler
Det til Dødens Ro paa Gravens Rand;

Lokket af dets Hofmandsſmiil jeg iiler,
Hiem til mine Glæders Fædreland,
Der, — blandt Venners første Favnetage,
I min Hiemkomſts første Drukkenſkab,
Skulde Tordenbuddet mig modtage,
Og min første Velkomſt var dit Tab.
Saa forgifter Skiæbnen al min Glæde,
O hvi kom, hvad ſkal, hvad vil jeg her?
Ved min døde Glædes Lig at græde!
Hvor dens Tempel var, dens Gravſted er.
Roſes Muſa! ſorgfuld jeg borthænger
Luthen, den du engang rakte mig,
At hans Aand henriver mig ei længer
I din indre Helligdom med ſig.
O! naar gaaer, naar gaaer jeg Arme atter,
Konſtens Gienſtie ved hans Faderhaand.
Naar ſkal Hartlet og hans ædle Dattet
Engſte, ſmelte, tryde denne Aand?
Aldrig . . .
Muſers ſidſte troe Veninde!

Klag du for ham, han din Fader var,
Hædre med din Sorg den ÆEdles Minde,
Ak thi meer end vi du mistet har.
Hvo er nu din Dommer? — ak hvo kiønner
Grant, som Konsteus Nestor paa dit Værd?
Hvo er nu, hvis Roes det værdig lønner,
Ak hans Roes med Ret din Skiønhed er!
Men dit Bifald var og hans! — Veninde!
Priis hans Konst, thi du fortiener det;
Jeg vanhelliged' ikkun hans Minde,
Jeg, der staaer saa langt fra Alteret.
Men hvad Mand det var; hans siældne Hierte,
Aabent, stort, og reent, som Himmelen,
O! der flammede hver Dyd, han lærte,
Med den Ild, hvormed han lærte den;
Hvor han elskte mig! det skal min Klage — —
Ak! jeg kan ei eengang klage her!
Ingen Konstner saae jeg Roses Mage,
Og hans Konst var dog hans mindste Værd
Men til mine allersidste Dage,

Skal det svæve kiært og tungt for mig,
Hvor du drog halvveegne Aand tilbage,
Faderligen at velsigne mig.
Evig skal det leve i mit Minde,
Dette Sønnenavn, du kiærlig gav,
Det skal være min Ledsagerinde,
Til jeg lægger tunge Vandrestav. — — —
Evig skal jeg elske, evig ære,
Hver en kiær Ahmindelse fra dig,
Og den Drøm min Vandrings Liise være
Ut jeg sees, og elskes end af dig.

Til

Kunſtnerinden M. C. Biorn.

(Efter Balletten den klinſyge Kone.)

Gratie! nu undres jeg ei længer,
At vi deelte Aſſas Lidelſer,
At Annettes Sorg os giennemtrænger,
Og at denne Smerte er os kiær,
Erato ſin Ynde om dig ſpreder,
Giver vore Hierter i din Haand,
Vi henrevne troe Umueligheder,
Naar du tryller vor beſtukne Aand.
Vi har troet, at man dig kunde glemme,
At din Elſker kunde glemme dig;
At han døv mod Skiønheds, Elſkovs Stemme,
Kunde glemme og mishandle dig!

Vi som saae dig huld i al din Vrede,
Saae dig i din Smerte elskelig,
— Snart saa skiøn som i din ømme Glæde —
Vi dig saae, og dog vi troede dig.
Kiærlighed var jo din heele Vreede,
Og den var saa skiøn som Kiærlighed;
Og din Elskte skulde ei tilbede,
Henrykt takke dig, for du var vreed,
Skulde ei, saasnart du vilde skiænde,
Favnende dig kysse Munden til;
Vaabnene ei falde ham af Hænde,
Ved din Graad, og af dit Smiil;
Men vi saae din Klage, saae din Smerte,
Du henrev os til Medlidenhed;
Vi dig troede; tvivled' noget Hierte,
Paa Adonis Død, da Cypris græd?
Og naar om du lader Elskov vinde,
Nærmes svagt modstridende din Vey,
I hvert ømt og ædelt Bryst oprinde
Gienskin af dets egen Vaar igien.

Erato ei meer utrøstet græder
Ved sin elskede Anines Grav,
Myrthekrandsen, før hiin Skiønnes Hæder,
Hun sin nye huldе Yndling gav;
Vær da længe, længe Scenens Smykke,
Nyd hver Skiønners Priis, hver Muses Gunst,
Og din Kunstnerhæder og din Lykke
Blomstre skiøn som du, og som din Kunst!

Til
min kiæreſte Venindes Fødſelsdag.

Min Stolthed er, at være Deres Ven,
O! kulde jeg da ei med Sang modtage
Den første mellem min Venindes Dage?
Dog kan jeg, bør jeg glæde mig paa den?
Er det da Fryd at boe paa denne Jord,
Hvor Hykleri og Ondſkab ſtedſe vinde,
Fortrængte Ædles Taarer daglig rinde,
Hvor Træfhed kaldes viis, og Blodtørſt ſtor.
Lykønſker da en Træl den anden med,
At han blev dømt hans Slavekaar at dele?
Mit Ønſke er, jeg eene maatte trælle,
Og mindre leed jeg, naar jeg eene leed.
Dog er det Lykke, naar man Andre ſeer,
Som man er kiær, ſom fylde os ſin Glæde,

Som om vort Held med Varme Himlen bede,
Mig Deres Fødselsdag bør være kiær;
Det, det er Dydens, det er Deres Held!
Og hvad er skiønt som dette; o jeg kunde
Skiønt jeg er Deres Ven, Dem snart misunde
Jeg eied heller selv saa skiøn en Siæl,
Og er det Lykke, man ei bliver glemt,
Men nævnes af ufødde Fremtids Slægter,
Med al den Roes, os Samtids Avind nægter,
O da er denne Lykke Dem bestemt!
Hun, i hvis Helligste De eene sgaaer,
Som gav Dem at beherske vore Hierter,
Udbrede Veemods Lyst, og hulde Smerter,
Har sagt det: Dennes Minde ei forgaaer!
Ublandet evig Fryd blev Deres Lod,
Vortgav hun Held, som hun uddeeler Hæder,
Hun kiøbte Dem da af Dem selv for Glæder,
Og aldrig hendes Tempel De forlod.
Henglide Deres Dage da i Lyst?
Tit under Roser kolde Slanger hvile,

Tit har og jeg seet Dydens Taare trille,
Hørt uforskyldte Suk fra ædle Bryst;
Tit røver fremmed Ondskab Dydens Held,
Tit Skiæbnen med barbarisk Haand forgifter
Vort Hiertes Dyder som dets bedste Drifter,
Og væbner sig med dem imod vor Skiæl.
Det har jeg seet; og det, det ængster mig,
Er Dyden ikke Vei til varig Lykke?
Er den da blot et Navn, en deilig Skygge?
O saae jeg Dem dog eengang lykkelig!
Da kiendte jeg at Dyden havde Løn,
Den skulde mig som før elskværdig være
Dog det er den endnu, De mig kan lære
At Dyden er, selv ubelønnet, skiøn.
O men for Dem mit eene Ønske er:
Bliv eengang lykkelig, som De fortiener,
Og det istemme alle deres Venner:
Hvad kan man ønske Dem og Dyden meer?

P. Gierløvs Minde.

Klager Byens fromme Sønner, klager!
I en ædel Broder miſtet har,
Alle Pieriders Venner! klager!
At han Eder nærbeſlægtet var;
Under Gierløvs Hænder Strængen kiælte,
Som hans Liv, hans Siæl var Harmonie;
Og hans ømme blide Spil afmalte
Umiskiændelig ſig ſelv deri.
Sødt det var, ſom Philomeles Klage,
Giød veemodig Glæde i vor Aand;
At men alle alle Glæders Dage,
Stedſe maales os med karrig Haand.
Han er død! O elſker dog hverandre,
Affkeedstimen kommer ſnart og mørk,

Vee den ſidſte Arme, der maae vandre
Vennelos i Alderdommens Ørk!
Held den Fromme, Døden huld bortkalder,
Blomſtrende i Ynded og i Værd!
Paa hans Gravhøi mangen Taare falder,
Meer end ſtolteſt Marmorminde værd.

Græde med os, hver ſom Gierlov kiendte,
Hvo har kiendt ham, hvem han ei var kiær!
Ædel Medynk af enhver vi vente,
Hvem vor Smerte lærer først hans Værd.
O gid ſlige Brødre, ſlige Venner,
Evig dette Samfund pryde maae;
Og gid hver af os, ſom det fortiener,
Kiendes, mindes, elſkes, ſavnes ſaa.

De Elſkendes Salighed.

(Efter Holty.)

Endnu er du ei til Himlen vendt tilbage,
Du Paradiſets reene Lyſt,
Dig kan endnu den Lykkelige ſmage,
Der hviler ved et elſket Bryſt.
Til Paradiis forvandler Elſkov Jorden,
Den ſkaber Fryd i Sorgens Hiem,
Forandret med et Vink Naturens Orden,
Og maner Fryd i Mørkner frem,
Hver Fryd er mørk mod Glimtet af dens Glæde,
Dens Veemod ſelv er Salighed,
Og kiælent i ſin Elſktes Favn at græde,
Kan ingen Jubel lignes ved.
Den Elſkende her Himlens Forſmag nyder,
Hans Hierte helliges dertil!

Thi Kiærlighed indvier det til Dyder!
Dens Flamme tænder Dydens Ild.
En Cæsars Magt han ingentid begiærte,
For ham er ingen Throne stor;
Han herske vil i sin Tilbedtes Hierte,
Det er for ham den heele Jord.
Ei Perus Guld, ei heele Verdens Skatte,
Kan lokke ham af hendes Arm,
Ei kan de ham det Øieblik erstatte,
Han ikke nød ved hendes Barm.
Han for et Blik bortgav al Verdens Throner,
Blot for et Smiil hver Kummer veeg,
Et kiærligt Kys med Verden ham forsoner,
Om end hans bedste Ven ham sveeg.
Naar hendes Arm sig kiærlig om ham slynger,
I Lykkens Favn han føler sig,
Af henrykt Hierte Verdens Lovsang synger,
Er viis og god og lykkelig.
Glad helser han enhver af Aarets Dage,
Hver bringer ham fornyet Lyst,

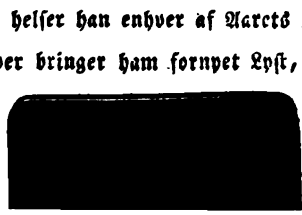

Glad ſeer han til fremfarne Tiid tilbage,
Thi han den nød ved hendes Bryſt.
Med Livet ſelv end deres Fryd ei endes,
Den giennem Graven følger dem;
Hun bliver evig hans, han evig hendes,
I Kiærligheds og Glæders Hiem.

Madrigal.

(Efter Lovinault.)

Før ſkal, ſaa ſvor du Chloe, Bølgen tage,
Til Kildens første Værd ſit Løb tilbage,
Før jeg ophøre ſkal at elſke dig,
See! Bølgerne ad fordums Bane vandre,
O Chloe! de ei deres Løb forandre,
Og du! du har forandret dig.

Til
Henriette Roſenſtands
Pleiedøttre.

Græder Jettas elſkte Piger! græder!
Strøer med Blomſter vor Venindes Grav!
Hvo kan dadle, eller trøſte Eder?
At I græde ved en Moders Grav.
Vilde dog ſaakaldet Moder ſtandſe,
See, hvor Modersmhed lysnes her!
See af disſe Taarer, disſe Krandſe,
Sine glemte Pligters høie Værd.
Dog lad dem kun flane hen blandt Daarer,
Glemme ſig, og Hiem, og Børn, og Mand,
Men er disſe Blomſter, disſe Taarer
Alt, hvad Døttre Jetta offre kan?

Blomſter viſne, ſkiønt dem Taarer væde,
Haſtig, haſtig Taaren tørres hen;
Selv I holde eengang op at grœde!
Skal vor Jettas Minde da døe hen?
Nei! naar ingen Taare mere flyder,
Naar hver Blomſt til Støv henſmulret er,
Da lad Eders Vandel, Eders Dyder,
Herlig vidne om den Siældnes Værd.
Som med Solens Lys ſig Maanen klæder,
Naar ſin Bane Solen fuldbragt har,
Verden finde undrende hos Eder
Gienſtin af hver Dyd, ſom Jettas var.
Gaaer den Vei, ſom hendes Fodſpor lærte,
Som hun leded hver med Moderhaand!
Mindes hendes mageløſe Hierte,
Hendes fordomfrie og lyſe Aand!
Som den ſande Dyd hun var beſkeden,
Ydmyk ſom, øm, mildhiærtende ſom den,
Og ſom Evas førſte Smiil i Eden,
Til ſin Adam, hendes Siæl var reen,

Stor var hun i Smertens ſidſte Dage,
Modtog Sorgens Kalk med Taalmods Aand,
Som man ſeer et kiærligt Barn modtage
Bitter Lægedom af Faders Haand.
Og ſom Solen fra ſin Himmel ſmiiler,
Ned til hver en Fryd, den kalder frem,
Og med ſtadigt Skridt uſtandſet iiler,
At forøge og forſkiønne dem;
Saa var Jettas Vandring giennem Livet,
Arme Piger! ak I føle det,
Eder Jetta var til Moder givet!
Stort er Eders Tab! begræder det!
O! det føler hver, ſom nød den Hæder,
Han den Ædle var bekiændt og kiær!
Mange, mange ſørge tungt med Eder,
O hvis Sorg et Hædersminde er.
Jettas Ven! hvis mandig ſtærke Hierte,
Ved Religion og Dyder faſt,
Stod urokket ved al anden Smerte;
Men ſom ſank, da Jettas Hierte braſt,

O du føler det; thi hendes Hierte
Aandeb', slog, og følte kun for dig,
Uden Lige er din tunge Smerte,
Uden Lige var du lykkelig,
Jettas Børn! vor heede Smerte lære
Eder Dydens mageløse Værd,
Ingen, ingen saa skal savnet være,
Der ei ædel, som vor Jetta er.
Det er Dydens beste Løn paa Jorden,
Hist en større Løn den tildeelt er;
Ogsaa den er nu vor Jettas vorden,
Bliver den, og Eders Jetta værd!

Til en kiær Venindes Fødselsdag.

Atter gleed et Aar af Deres Dage,
Af ei huldt, og skiønt, som Deres Siæl;
Tit det mørknedes ved bitter Klage
Over røvet eller nægtet Held.
Deres Dyder lønnedes med Smerte,
Deres Ømhed bar Dem Sorg og Frygt,
Af end martres Deres hulde Hierte
Af en Mages Savn, en Moders Frygt;
Men vær trøstig, ædleste Veninde!
Om end Lynet hænger over Dem,
Thi dets Straaler rammer ei i Blinde;
Men retfærdig Viisdom styrer dem.
Dydens Fader i det Høie skiønner,
Elsker, signer, hvo der ligner ham,
O! vær trøstig, han som Dyden lønner,
Deres Værd og Deres Suk fornam.

Held ſkal vende ſmilende tilbage,
Manden liig til kiærlig Huſtrues Favn;
Hvad er ſiønt, ſom Gienforeenings Dage,
Efter ſmerteligt langvarigt Savn?
Dobbelt tryller Glæden efter Kummer,
Kiær, ſom Soelſmiil efter Storm og Slud,
Kiær og tryg, liig Vandringsmandens Slummer,
Naar af Dagens Laſt han hviler ud.
O Veninde! over mange Dage,
Mange glade Dage ſeer jeg hen,
Da hver ſvunden Sorg De ſkal fremdrage,
Henrykt takke Godheds Gud for den. — —
Deres Fryd og Held mig ſkal forſone,
Med vor Jord og heele dens Beſvær;
Evig Deres Lykke — ædle Kone! —
Dette Hiertes ſørſte Ønſke er!
Tit vi da ſkal kalde os tilbage,
Kiært, ſom Mindet om bortdraget Ven,
Vort ældgamle Venſkabs Foraarsdage,
Nyde hver dets ſyldfrie Fryd igien.

O vær trøstig ædleste Veninde!
Miskiend ikke Deres eget Værd,
Vore Kaar uddeeles ei i Blinde,
Stovets Dyder lønnes ogsaa her.

Til G. Faye.

Vor Lod er Kummer; ingen Bøn bevæger
Den strænge Parce at formilde den;
Dog rækker hun os stundum Glædens Bæger,
Det vil vi nyde og udtømme Ven!
Og henrykt himmelsk glad vil jeg modtage
Hvert Blik, hvert Smiil, som Laura skienket mig
Ei grubble paa, om denne Fryd er Plage,
Om denne Lykke gior ulykkelig!
Og Glædens Skaaler vil jeg først see tomme,
Før jeg og mine Venner stilles ad;
Og kommer Sorgen siden, lad den komme,
Saa var jeg dog, den Stund jeg kunde, glad.

Faarene.

(Efter Mad. D:shoulieres)

Uskyldige og muntre Faar!
Hvor lykkelige ere Eders Kaar,
I græsse i vor Eng for selvskabt Kummer frie;
Saasnart I elske, elskes I.
Ei drømte Savn aftvinge Taare,
Ei spildte Ønsker Eder saare,
Selv Kiærlighed i Eders sorgfrie Bryst
Adlyder huld Naturens Røst.
Dens Glæder nyde I, men kiende ei dens Plage,
Og Hovmod, Ærelyst, Bedrag og Gierrighed,
Ak! — som saa grumt forgifte vore Dage,
Blandt Eder ikke finde Sted.
Vel sandt, at vi Fornuften have,
Som Eder — siger Hovmod — nægtet er,

Misunder os ei denne Skiæbnens Gave,
Ei stor er denne Fordeels Værd.
Hovmodige Fornuft, hvoraf man praler saa,
Et uselt Forsvar er mod Lidenskabers Vælde,
Lidt Viin forvirrer den, et Barn den tit kan fælde,
Alt hvad den Stolte kan formaae,
Er blot det Bryst at sønderslide,
Som daarligt sætter Liid derpaa;
Den stræng og skrøbelig vil alt bestride,
Men aldrig man den seire saae.
Bevogtede af Eders Hunde,
Er I langt tryggere for Rovdyrs Overfald,
End vi, som denne Uting værge skal,
For vore Sandsers Vold os vide kunde;
Var det ei bedre at hendrage
Ukiændte, blide, urkesløse Dage,
End uden Sindsroe være forvem, riig,
Besidde Vid og Yndigheder?
O disse drømte Herligheder,
Hvoraf man saa hovmoder sig,

Er mindre værd end Eders sorgfrie Dage.
Af dem fra Last til Last vi styrtes ned;
De vore Hierter grusomt nage,
Vi dem vil give Evighed,
Vi Daarer, som os ei besinde,
At vi og de skal som en Drøm forsvinde.
Paa denne vide Verden intet er,
Hvorpaa man trygt og fast kan bygge,
Den blinde Skiæbne styrer Alting her,
Alt efter eget underlige Tykke.
Vor heele Kunst, vor Klogskab, vor Forstand,
Ei selv dens mindste Stød afbøde kan.
O græsser frit, I sorgfrie Faar!
Paaskiønner Eders gyldne Kaar,
Trods det bedragelige Skin er I,
Som lykkeligere, saa klogere, end vi.

Til et ungt Ægtepar.

Falſk og flygtig er al Jordens Glæde,
Vinterdagens korte Soelſkin lig,
Naar du tryg paa Roſer troer at træde,
Bryde Torne frem og ſaare dig.
Lykken er en Hofmand; naar den ſmiler,
Meener den det ſikkert ondt med dig,
Og hvo i dens Favn ſit Hoved hviler,
Er det første Offer for dens Svig.
Rækker Æren dig ſit Honningbæger,
O da tøm ikke, ſmag det kun,
Første Nip deraf ſom Nectar qvæger,
Men der ligger Galde paa dets Bund.
Roſenkrandſet Venſkab for dig træder,
Faver, ung, og blid, ſom Vaarens Gud,
Under hvert hans Fied fremblomſtre Glæder,
— Skade, Blomſter gaae ſaa haſtig ud —

Kun, hvo Himlen gav en huld Veninde,
Han har Fryd i hendes ømme Favn,
Han kan trodse Lykkens Hvirvelvinde,
Tryg i denne sikkre glade Havn.
Daarers Bifald, Ondskabs Daddel svinde,
Vintersneen lig for Solens Magt,
O! han seer, han hører sin Veninde,
Hvor kan han paa hine give Agt?
Aldrig hendes Venskab ham undfalder,
Tiden styrker det med kiærlig Haand,
Og hvert elsket Barn, de favne, kalder
Dobbelt Glæde frem i begges Aand.
Eene Dyd kan nyde disse Glæder,
Denne Lykke Daaren er for reen.
Dyrebare! den blive skiænket Eder!
Eier, nyder, og paaskiønner den.

Den attende December.

1789.

Atter, atter kommer du tilbage,
Dag, paa hvilken jeg til Sorg blev fød,
Helligholder Ebers Fødselsdage,
I hvem Livets Kalk er blid og sød,
Men for mig var Malurt paa dens Bredde,
Da min Læbe rørte den, jeg græd,
Og saa skal jeg evig, evig græde,
Thi til Bunden er den fyldt dermed.
Skulde jeg da dig med Sang modtage,
Som den beedste Kalk mig rækket har!
Nei, som du, var alle mine Dage,
Et Decemberdøgn mig Livet var;
Kort og skummel var dets Morgenrøde,
Svagt og mat dets fierne Middagssmiil,

Sorte Uveirsſkyer tit det brøde,
Fæle Aften kom med gruſom Jil!
Ingen Stierne venligt Lys mig ſender,
Hulde Maane ſmiler ikke meer,
Held mig, at dog Natten engang ender,
Vinterdagens leede Rædſeler.
Mørke ſtille Nat! du mig modtage!
Snart jeg ſlumre i din trygge Favn,
Ingen, ingen ved min Urne klage,
Døe med mig, mit Minde og mit Navn!

Til
et landligt Ægtepar.

Den lykkelige, hvem den blide Himmel,
Med Yndeſt, Dagens Lys at helſe ſaae,
Ham ſkænkte den langt, langt fra Stæders Vrimmel,
En ſtille Hytte i affides Vraae,
Og tidlig rørte den hans Øienlaage,
At intet Koglerie ham blænde kan,
At Lykkens Gøglelys, og Høiheds Taage,
Forvirre ei granſeende Forſtand;
Veldædig lukke den ſit Yndlings Øre,
For Guldets Lyd, Syrenen Æres Sang,
Men Dydens Stemme gav den ham at høre;
At ofte qvæles den af hines Klang!

Hans Kald det blev at elske milde Dyder,
Og Lys og Lykke frem med Faderhaand;
Og syvfold vender hver en Fryd, han gyder,
Tilbage til hans egen ædle Aand,
Tilsidst den ham en Huldgudinde bringer,
Som om endnu hans Lykke ringe var,
Og snart en Kreds af Engle dem omringer,
Og slynge Rosenbaand om glade Par.
Du seer, o Ven! af hvem min Musa lærte
De Træk, hvormed den skildrer Lykken her;
Du veed, hvor teen en Fryd det er mit Hierte,
At du den sande Lykkelige er.
O meget skiænkte dig den blide Himmel,
Dog er end' ei dens rige Bæger tømt:
Du til din Boelig langt fra Stæders Vrimmel,
En Mage bringer, som dig elskerømt;
Kun det, som blise Oldtid os bebuder,
De skiønne Genier med Rosenbaand,
De blide Hymener og Ekskovsgnder,
Der dandse rundt om Parret Haand i Haand,

Dem ſavnet du endnu, men Tiden iſer,
Den eene ſødte Fryd at bringe dig! —
Naar ſpæde Smaat paa Moderarmen ſmiler,
Da, da er du tilfulde lykkelig.

Sut.

Lykſalig den, der langt fra Mennesker,
Sit ſkiulte Liv i eensom Vraae hendrager,
Der ingen Ven med ſine Griller plager,
Der ingen elſker, og er ingen kiær.
Hver Hiertets Drift kun ſkabtes til vor Smerte;
Sit eget Græskar her hver Jonas har,
Snart Venskab, og snart Kiærlighed det var,
Og eene til vor Marter ſik vi Hierte.

P. H. Aagaards Minde.

Oſtendent hunc terris tantum fata, neque ultra
Eſſe ſinent.

For hvem er denne Klage, ſom gienlyder
Fra Høiheds Borg og Ringheds mørke Vraa?
Hvo er den tabte Værdige, der nyder
Den ſiældne Hæder, at beklages ſaa?
See! hvor utrøſtelig hiſt Spada græder!
Hvis Tab begræder hun ſaa moderlig?
Hvo var han, at den unge Friheds ſpreder
De ſønderrevne Krandſe paa hans Liig?
See Armod vride haabløs ſine Hænder,
Hør Undertrykkes trøſteløſe Skrig!
Af disſes Smerte jeg vort Tab erkiænder.
Vor Aagaard! — havde de en Ven, ſom dig? —
Ei var det uſel Guldtørſt, der udvalgte
Den Bane, den med Kiæmpeſkridt du gik,

Fortrængtes Suk, og Ufles Nød dig kaldte,
I dig en ædel Talsmand begge fik,
For dem dit Hierte, som din Haand, var aaben,
Og uden Trøst gik ingen bort fra dig!
Til deres Forsvar vied du de Vaaben,
Hvormed Athene havde rustet dig.
Alt hvad du vidste, foretog, og tænkte,
Blot dine Brødres Lykke helligt var,
Hvad Lykke og Natur dig gavmild skiænkte,
Dit Pund, din Flid, dit Liv dem helligt var.
Alt fremkeeg Ondskab dristig af sin Hule,
Vor Demosthen nedlagte Lovens Sværd,
Da greb du det, og tvang den, sig at skiule,
Og at erkiænde dig dit Mynsters værd.
Du lig Carthagos Helt, ved elsket Minde,
Svoer Trældom, Vold, og Uret evig Krig!
Held dig! du faae den gode Sag at vinde;
Den Fryd du tog i Graven ned med dig.
O blev du da kun viist os til vor Smerte,
Forgiæves var det skiønne trygge Haab,

Som Venskab, Fædreland, og Muser nærte!
Forgiæves ak! som vore Klageraab —
Dog — skiøndt du midt af Banen blev bortrevet
Til alle Godes smertelige Savn,
Du for din egen Hæder nok har levet,
Og aldrig, aldrig døer dit elskte Navn!
Naar skiønsom Fremtid hine Ædle nævner,
Som kiæmped for frigivne Bondes Held,
Da skal de nævne dig, de Ædles Hævner,
De Godes Haab, vort Fædrelands Marcel.
Og som du nys sprang modig frem at stride,
Ved Siden af din lumsk angrebne Ven,
Saa skal du stedse nævne ved hans Side,
Som den, hos hvem man fandt hans Aand igien,
Og bedre Digtere dig skulle sætte,
Et Minde, dine Dyder mere værd,
Kun denne Roes skal aldrig nægtes dette:
At Sandhed skrev hvert Ord, som findes her.

Krandsen.

(Efter Prior.)

Af Vaarens faure Blomſterhær,
De ſkiønneſte, jeg kunde finde,
Vipler, Roſer, Lilier,
Jeg ſankede til min Veninde.
En Krands til Ære for ſin Ven,
Sig Laura af min Gave binder,
Men nær ved hendes ſkiønne Kinder,
Hvert Blomſters Skiønhed falmed hen.
Den heele Dag hun gik dermed,
Den ømme, elegode Pige.
De blomſtred', hørtes mangen ſige,
Da bedre end i eget Bed,

Mod Aften hun ſin Krands aftog,
Og viſne var de Blomſter alle,
Bedrøvet lod hun Krandſen falde,
Og Diet ned til Jorden ſlog.
O! huldе Die talte da,
Saa ſødt, ſom aldrig Muſer kunde,
Da ned af hviden Kind derfra
De ſtærke Taareſtrømme runde.
Jeg ſaae dem, men anſtilled' mig,
Som jeg ei vidſte Grund at finde,
Og ſpurgte ømt: hvad fattes dig?
Og hvorfor græder min Veninde!
Til Krandſen hun da viſte hen,
Med taareblandet Smiil, og ſagde,
O ſee! hvor ſtor Forandring, Ven,
Saa ſtakket ſtakket Tid frembragde.
O Ven! ſom Blomſterne er vi,
Vor Tid, vor Skiæbne er den ſamme,
Om Morgenen vi favre bramme,
Om Aftenen er alt forbi.

I Morges Stella ſmilte, ſang,
Af tuſind Ynglinger tilbedet,
Før Aften Dødningklokken klang,
Min Taare hendes Lig har vædet.
Som Stella, der i Dag er død,
I Morgen kan din Laura være!
O! Ven! o dig dit Hiertæ lære,
Hvorfor din Lauras Taare flød.

Afſkeed til J. Rein

kaldet til Sognepræſt i Caudocheno.

Og du — min Rein! bortrives af mit Favn!
Snart har jeg ingen, ingen Ven tilbage;
Dog — klaged' jeg ved hvert af mine Savn,
Mit heele Liv blev en langvarig Klage.
Nei heller, heller glædes jeg med dig,
At Skiæbnens Himmel eengang dog opklarer,
At eengang dog du bliver lykkelig!
"En herlig Lykke! nogen her mig svarer,
"Til halvbarbariſk Folk blandt Nordens Snee,
"I alle Pieriders Yndling ſikke,
"Og vil han det for Lykke ſkal anſee!
"Saa lønnedes Virgil og Flaccus ikke."
At disſes Lykke altid ſiælden var,
Fra Orpheus af, og indtil Charis Walter,

Miskiendelse og Avind været har,
Hvad meest blev offret paa Geniets Alter.
Det veed du, Rein! ei heller klager du,
Selv ringe Kaar du nøisom veed at nyde;
Hvo kommer dine Ønsker ei ihu?
Og var det eene nok, til dig at fryde:
Ei meer du skal i slavisk Sorgemak,
Af lumpne Tieners Gunst den Naade tigge,
At lades ind, og spises af med Snak,
Og trøstelige Ord, der holdes ikke.
Ja! jeg i Tanken seer dig lykkelig,
I dit saa fælt udskregne Candocheno,
Og næsten — næsten jeg misunder dig,
Skiøndt jeg ei troer med Crantor og med Zeno,
At den, der vil fortiene Navn af viis,
Saa glad og veltilfreds sig maae befinde,
I Ørens heede Bug trods Phalaris,
Som Medar hos sin nye Herskerinde.
Hvad skulde til din Lykke mangle der?
At du ei mellem Klipperne kan nyde,

Den Sværm af kedſomme Forlyſtelſer,
Som med ſaa viis en Omhue her du ſkyede?
At ei en Giækkehær omſværmer dig,
Og dig med deres Venſkab vil beære,
Og troe, dermed de lønne værdelig
En Arving til vor Vibes Aand, og Ære?
Siig, lokke dig de Kiævletier hid,
Der nu Parnasſets Hovedfrugter ere?
Ven! hvo, ſom vi, har nydt dets Blomſtertiid,
Kun ilde kan han ſig med Tidſler nære!
Og vore Skiønne . . . dog lad mig ei her
Paa nye fornærme Jordens Herſkerinder,
Hvis Vid og Dyd ſaa ſand og ægte er,
Som Roſerne paa deres Purpurkinder,
Men knap du ſavner dem, hvor Lina er;
Nei! hvis herned et Længſelſuk du ſender,
Det er for os, ſom have dig ſaa kiær,
Hvem du af længe prøvet Venſkab kiender.
Snart Venneſavnet ſelv dog ſvinder der,
Du har dit Hiertes elſkede Veninde,

Hun dobbelt dig hver Dag vil blive kiær.
Og dobbelt Lykke i din Ømhed finde;
Af ingen Club til Flane viet ind,
Usmittet af saakaldte Modens Sæder,
O Ven! med ømt og troefast Venneſind,
Hun deele vil din Sorg, og dine Glæder.
Og naar engang til tunge Dages Løn
Med Faderfryd dig Himlen vil velſigne,
Naar Lina ſkiænker dig en elſket Søn,
Du ſeer ham vore frem, og dig at ligne,
At arve mod hver nedrig Laſt dit Had,
Din Ild for Venſkab, Dyd, og Norges Ære,
Da ſkal du i dit Caudocheno glad,
Og lykkelig trods nogen Fyrſte være.
O Ven! det ſkee! du vorde lykkelig!
Din Ven ſkal høre det, og ſig ſkal fryde;
Den Fryd, ſom Venners Lykke ſkiænker mig,
Er Alt, hvad Skiæbnen under mig at nyde.

Anacreons Gravſkrift.

(Efter Anthologien.)

Alle Glæder dig til Herſker kaare,
Du ſom Smerdias ſaa trofaſt var,
Muſers Yndling, ſom med Længſels Taare
For Bathyl tit Vinen blandet har.
Selv i Dødens Rige Kilden ſlyde,
Med Udødeliges Drik for dig!
Dig hver elſket Vaarblomſt ſkiøn frembrybe,
Og dugperlet Myrthus krandſe dig!
Hos Proſerpina i Dans du ſynge
Om din Euripyle kiærlig Haand!
Ogſaa der du Glædens Sange ſynge,
Lige dem, ſom her henrev vor Aand.

For en Ven
til
en ædel Piges Fødselsdag.

Er det den sande Lykke her paa Jorden,
At skabe milde Glæder rundt om sig,
Veninde! din den skjønne Lod er vorden,
Og syvfold du i Dag er lykkelig;
Thi skjøndt imellem alle dine Dage,
Ei een svandt ubrugt, uvelsignet hen,
Med syvfold Fryd vi dog den Dag modtage,
Da du blev skjænket os af Himmelen.
Med frydfuld Stolthed hver af Dine nyder
Det skjønne Syn af mageløse Værd,
Og dvæler ved enhver af Dine Dyder,
Og føler hemmelt, at han er dig kiær.
Og jeg, Veninde! jeg som tidlig lærte
Dit fulde Værd, som tidlig blev din Ven,

O tænk, hvad Fryd det var for dette Hierte,
Hvergang dets første Høitid kom igien!
Ja! vil end Skiæbnen mig engang bortrive,
Langt fra hver Ungdoms Ven, og langt fra dig,
En Glædesfest skal dog din Dag mig blive,
Maaskee den eeneste, der er for mig!
Glad skal jeg da gienkalde mig dit Minde,
Hvor ædel, from, og huld og god du var,
Gienkalde mig, at du var min Veninde,
Og føle: du er stedse, hvad du var.
Og høit skal da min heede Bøn opstige,
For din Lykkalighed til Dydens Ven,
Og dine Dyder, eiegode Pige,
Mig være Borgen, han bønhører den.
O bliver du engang saa lykkelig,
Du end ei har det mindste at begiære,
Da tænk, at Himlen dig ei skiænkte mere,
End du var værd, og end jeg ønskte dig.

J. C. Bernhofts Minde.

Og du, min Bernhoft! du ei heller meer,
Nys ilte jeg saa freidig giennem Livet,
Af ædle Venners muntre Kreds omgivet,
Og kun eet Glimt, og jeg mig eene seer.
Grum saarer Skiæbnen Stød i Stød det Bryst,
Hvis sidste Saar end uslukte bløde,
Hvor jeg seer hen, mig mines Grave møde,
Jeg finder Kummer, hvor jeg søger Trøst.
Naar Skiæbnen vnksom kalder den herfra,
Der vaandes under kummerfulde Dage,
Hvem Morgenrøden vækker kun til Klage,
O! ei er det hans Ven, der klager da!
Men du! ei gunstig Lykken til dig saae,
Hun sine Gaver eene den tildeler,
Der smiggrende for hendes Alter knæler,
Paa Ovindevilis Gudinden vindes maae.

Men hendes Gunſt var Qvindegunſt for dig,
Du begges heele Intet viis erkiændte,
For begges Yndeſt intet Suk du ſendte,
Og ingen Klage aftvang begges Svig.
Ved ædel Nøiſomhed du fandt dig riig,
Den gav dig Evne Brødres Hielp at være,
I disſes Venſkab ſatte du din Ære,
Og dette Held var nok, var Alt for dig.
Og aldrig ſkal du tabe denne Løn,
Din Grav ſkal mangen Ven, med ſølvgraae Jøſe,
Og disſe Ord til yngre Brodet viſe,
Han var min Ven, og ægte Norges Søn.

Saphos Fragment.

(Overſat.)

Som Zeus lykſalig er den Mand,
Der ved din Side ſidde kan,
Og ſee dit huldе Smil, og høre,
Din Tryllerøſt med henrykt Øre.
Ak dette Smil! den Tryllerøſt,
Beruſer, baarer dette Bryſt,
Igiennem alle Aarer flammer
En ukiændt Lue, Øiben ſtammer,
Naar jeg dig hører, ſtimter, ſeer,
Jeg aander, ſandſer neppe meer,
Jeg gyſer, bæver, blusſer, blegner,
Og halvdød for din Fod nedſegner.

Til Thalias Carolina.

(I en Samling Poeſier.)

Du her ei Evald, ei vor Viibe finder,
Da du bortveeg for nedrig Avinds Sviig,
Med Gratierne alle Sanggudinder
Forbittrede bortilite efter dig.
Sin Evald tog Camenen ſtrax tilbage,
Snart kaldtes Viibe bort af Gratien,
O! vort Parnaſſes korte Sommerdage,
Med dig, o Caroline! ſvunde hen.
Forgiæves! o forgiæves lytter du
Her efter forbums Tryllemelodier,
Al eene vi Smaaefugle qviddre nu
I Muſers Lund, og Philomele tier,
Dog qviddre vi ſaa godt, vi have lært,
At tækkes Muſers yndigſte Veninde,
O! er vort Qvad end ei dit Bifald værdt,
Vor gode Villie dog din Yndeſt vinde.

Efter

En Foreſtilling af Grevinde Almaviva.

Veninde! paa Parnas en hæftig Trætte
Nys mellem begge Scenens Muſer var,
Den var om dig; tro vil jeg den berette;
Du veed jeg overalt Spioner har,
For hendes beſte, ypperſte Præſtinde,
En Laurbærkrands hver af dem hundet har,
Da pludſelig de begge ſig beſinde,
At begge Krandſe een beſtemte var.
Der vilde længe ingen af dem vige,
Gudinder ere Damer, ſom man veed,
Og denne deres Trætte, ſandt at ſige,
Hver Dommer kommet var i Knibe med.
Omſider eenes begge; at de vilde
Dig overlade Valget mellem ſig,
Men ſtudſende de ſaae, de kom for ſilde;
Alt havde Gudinerne krandſet dig.

Ved Fredrik Sneedorffs Død.

Han var saa god, som han var viis og lærd!
Saa ved din Faders Grav lød alles, alles Klage,
Vi ved din tomme Gravhøi den gientage,
O Ven! den Roes var du ei mindre værd.
Glad Musers yngre Søn med dig gik Haand i Haand
Med Lyst han agted paa, hvad du ham lærte,
Din elegode Blidhed vandt hans Hierte,
I det din Lærdom dannede hans Aand.
Og hvo blandt Landets sande Hædersmænd,
Hvis allermindste Yndest alt er Hæder,
Hvo agted dig ei høit; var ei din Ven?
Held den, en Rothe, den, en Suhm begræder.
O tør min Graad med disses blande sig?
Som disses den dig ei kan hædre,
Dit Værd de kiende, og bedømme bedre,
Men meer end jeg, de ikke elske dig.

For en Ven med en Roſe
til
Mad. M. C. Biorn.

En bedre Digter os fortalte, *)
At mellem alle Blomſter du
Dig til din Yndling Roſen valgte,
Da den er huld, og ſkiøn ſom du,
Og Lige altid ſøger Lige.
Men hvis, ſom vi, han kiændte dig,
En bedre Grund han kunde ſige,

*) Vor Tode, ſom nyelig i et Vers, der maaſkee er den ſmukkeſte Compliment, vi eie paa dansk, til Mad. B; ſom tilkiændte Roſen Skiønheds-priis, havde ſagt:

O! du behøver ei at ſige,
Du har den ſmukkeſte blandt Blomſter kiær,
Vi veed jo, Lige ælſker Lige.

Hvi Roſen er dig kiær, og lilg.
Ei er dens Skiønhed al dens Værd;
Ei blot vort Øie den behager,
Ved indre Fortrin den indtager,
Derved din Gunſt den værdig er!
Thi ſelv du føle maae i Løn,
Dit Hierte, og din Aand Veninde!
Dig alle Hierter maatte vinde,
Var du endog langt mindre ſkiøn.
Den første mellem dine Dage,
Huld denne Roſe du modtage,
O gid du vilde ynde den,
Fordi den ſendes af en Ven.

Bions Klageſang over Adonis.

For Adonis er min Klage;
Den deilige Adonis er ei meer.
Elſkovsguderne gientage,
  At Adonis er ei meer!
Ynkværdige, ynkværdige Cythere,
Hviil ei paa Purpurleiet mere,
Vaag op, og klag, og hyl, og ſlaae det ſkionne Bryſt,
Adonis er ei meer! din Elſkede, din Lyſt!
  For Adonis er min Klage,
  Alle Elſkovsguder klage,
  At Adonis er ei meer.
Paa Bierget, hvor han driſtig gik at jage,
Han af et gruſomt Rovdyr myrdet er.
End ſynes han ſin Aande ſvagt at drage,

Ak! men over hvide Hud,
Fuser sorte Blodstrøm ud;
Stivt og brustent er hans Øie,
Rosen paa hans Læber døer,
Guder! Guder i det Høie!
Kysset, selve Kysset døer.
End ved det Dione hænger;
Skiøndt han aander ikke længer,
Elsker hun hans Kys endnu . .
Ak! Adonis, ak men du
Ei Diones Kys fornemmer,
Ak Adonis! ak for dig,
Hver en Elskovsgud med mig,
Høie Klagesang istemmer:
Stort og rædsomt er dit Saar;
Større Cypris Hiertesaar!
Dine Mynder, dine Svende,
Jamre høit omkring dit Liig!
Nympherne begræde dig!
Alle sørge svagt mod Hende.

Gjennem Skov, og gjennem Lund,
Trøsteløs omvanker hun,
Vildt udslaget flaggrer Haaret,
Nøgen er den skiønne Fod,
Tiørne vædes af dens Blod,
Selv hun føler ei til Saaret.
Med trøstesløse, skarpe Skriig,
Sin Ven, sin Elskede, sin Mage,
Hun fordrer jamrende tilbage.
Forgiæves! over kolde Liig,
Ustandset sorte Blodstrøm rinder;
O! Ulykkaligste iblandt Gudinder!
Høit jamre Elskovsguderne med dig.
Skal alt da tabt med din Adonis være;
Ak! ei er du den skiønne Cypris mere,
Din Skiønhed døde med din Ven!
Bierg, og Skov Diones Skriig gientage,
Lundene istemme hendes Klage,
Kilderne begræde Cypris Ven,
Blomsterne af Kummer visne hen;

Over alles, lyder hendes Klage:
Adonis! ak Adonis er ei mere!
Fierne Gienlyd jamrende gientage:
Ak Adonis er ei meer!
Hvo ſørger ei med Kiærligheds Gudinde;
Da over døde Elſkers Liig
Hun ſaae hans Purpurblod at rinde,
Med ſmertelige Jammerſkriig
Mod ham hun rakte ſine Arme,
Og raabte: bliv Adonis! bliv du Arme!
End eengang, ſidſte Gang med kiærlig Arm
Dig din Dione trykke til ſin Barm,
Hæfte ſine Læber faſt til dine!
Vaag op Adonis! hør din Erycine!
Et Kys, et kiælent Kys jeg kræver kun!
Lad det til Afſkeed dvæle paa min Mund,
Eet Kys, ſom Kiærlighed det giver,
At jeg i ſidſte Favnetag,
Indbrikke maae dit ſidſte Aandedrag!
At, da du mig for evig røvet bliver,

Jeg der indaande kan din heele Kiærlighed,
Kan giemme det i min Adonis Sted,
Adonis! ak du flyer, du flyer din Elskerinde,
Du flygter til Cocyti Strand,
Til Skyggers gruſomme Tyran.
Jeg Arme lever! o jeg er Gudinde,
Vee! Vee! jeg er udødelig!
Ak! jeg kan ikke følge dig!
Du, Perſephonia! modtage
Min Ven, min Elſkede, min Mage!
Ak langt er du i Verlde over mig;
Al Jordens Herlighed måde holde dig,
Uſigelig er jeg ulykkelig!
Evindelige Smerter mig forkære;
Adonis! min Adonis er ei meer!
Ak du er død, min Elſkede! min Ven!
Min Elſkovs Lykke som en Drøm ſvandt hen,
Du er Enke, o Cythere!
Og faderløſe Elſkovsguder ere!
Din Ceſtus ſelv med ham du miſtet har,

Dog uden ham hvad Gavn din Ceſtus var?
Ubeſindige! hvi ſkulde du dig vove,
Mod vilde Rovdyr i de grumme Skove,
Mon det for dig, du Yndefulde, var?
Saa lød Diones høie Klage;
Elſkovsguderne gjentage:
Vee! vee dig, Cypria! Adonis er ei meer!
Din ſkiønne elſkede Adonis er ei meer!
Strømmeviis Gudindens Taarer ſyde,
Strømmeviis, ſom hendes Elſkers Blod,
Af hendes Taarer Lilier frembryde,
Og Roſer af Adonis Blod.
For Adonis er min Klage,
Den deilige Adonis er ei meer.
Du ei i Skovene gienfordre nu din Mage,
O Aphrodite! her hans Baal du ſeer.
Du ſeer ham paa dit eget Leie hvile!
O! hvor han end er ſkiøn, ſom død!
Saa ſkiøn, ſom hvilte han i Søvnens Skiød,
Cypris! til din Elſkede du ile!

Smyk! o ſmyk det kiære Liig
Med dyrebare Purpurklæder,
Minderne om fordums Glæder,
Ak ſom evig ſvandt for dig!
Med Blomſterkrandſe du det pryde,
Hvis ei hver Blomſt med ham henvisnet er.
Med Myrrha du det overgyde,
Du ei behøver Myrrha meer.
Hiſt hviler han paa ſkiønne Purpurklæder,
Omkring ham Elſkovguders Skare græder,
Og paa hans Liig, de offre favre Haar.
Hiſt een ſit Kogger under Foden træder,
En anden Buen ſønderſlaaer,
En brækker Pilene, i Guldkar bringer
En fierde Kildevand at toe Adonis Saar,
En kiøler det med ſine Vinger,
Men har ei Kraft at ſee derhen;
Men alle jamre for Cytheres Ven!
Mod Døren udſlog Hymen Fakkelen,
Sin Blomſterkrands han ſønderbryder,

Ei meer til Fryd hans Hymenæus lyder,
Men Graad og Sukke qvæle den.
Chariterne begræde Myrrhas Søn!
Ak han er død, som var saa huld, saa skiøn!
Saa, høiere end Cypris selv, de klage;
Selv Parcerne begræde hendes Ven,
Med Sang de kalde ham fra Gravens Land tilbage,
Men ak! han hørte ikke deres Klage,
Ei giver Persephone ham igien.
Græd ei, o Cypris! mere for din Ven!
Hold eengang inde med din Klage,
Naar Aaret bringer os hans Fest tilbage,
For ham med dig vi jamre skal igien.

Afſkeed til mit Friſted.

1795.

Farvel! Farvel! Tak for hver Glimt af Glæde,
Saa ſiældent det end var, jeg hos dig nød!
Men dobbelt Tak, fordi du lod mig græde,
Uſeet, uſpottet i dit trygge Skiød.
Maaſkee, jeg aldrig, aldrig ſeer dig mere.
Af idel Tab mit Liv en Kiæde er,
Men evigt helligt ſkal det Friſted være,
Jeg fandt i Livets værſte Dage her!

Suk ved min Faders Grav.

Fader! lad mig komme dig ihu,
Mindes, lære, arve dine Dyder,
At naar Døden Timeglaſſet bryder,
Jeg da kan henſlumre blidt ſom du.

Til
min ældſte Vens, J. Kierulfs
Bryllup.

Min Ven! ſom næſten i min Barndoms Dage,
Mig rakte broderkiærlig Haand,
Veiledet troe mit Hierte og min Aand,
Og mig fra mangen Afgrund drog tilbage,
Hvis Venſkab var, og er, og ſkal for ſtedſe være,
Min Vanes Lyſt og Held, min Vandrings Ære;
O kald dig i din Fryd ved elſket Piges Bryſt,
Henfarne mørke Dages Frygt tilbage,
— At mindes fordums kummerfulde Dage,
Forſøder bedre Tiders Lyſt —
Da vi med ængſtligt Blik ud over Livet ſaae,
Der liigt et rædſomt Hav for vore Øine laae,

Hvor Farer truede, hvorhen vi Synet vendte,
Hvor ei vor Reiſes Maal, og ingen Havn vi kiændte,
— O Held dig, Ven! nu i din Elſktes Favn,
Du fundet har den ønſkte trygge Havn,
Der kan du hver udſtanden Storm forvinde,
Og ſkulde Uveir drage op paa nye,
Did kan du tryg om Hielp og Tilflugt tye,
Og freidig Kraft til Fremtids Vandring finde,
At lile Sturleſonners Bane frem,
Og naae Udødeligheds Havn med dem.
Og jeg min Ven! naar Sorger mig nedtrykke,
Naar dybt jeg ſavner, hvad vel evig nægtes mig,
O Held mig da, at jeg kan tye til dig,
Og glemme Savn og Sorger ved din Lykke.
Og du, hans Lotte! gode, kiønne, huldе!
En Roſenknop jeg ſaae fremſpire huld og kiøn,
Mindſt troede jeg, det var min bedſte Ven til Løn,
At den ſaa kiøn og huld fremſpire ſkulde;
Stadfæſt ham nu, den reene, ømme
Trofaſte Ægtekiærlighed,

Den ~~Fryd~~, en kiærlig Mand og Fader lønnes med,
Vort gamle Ideal for sand Lykſalighed,
Er meer end Ideal og Digterdrømme!
Det vil du, gode Pige! du vil finde
Din Lykke i at ſee ham lykkelig,
Og vide, han er blevet det ved dig!
Og vær da og hans ældſte Vens Veninde!
O nyder, nyder, dyrebare Venner!
— For at indfatte Alt i eet —
Saa reent et Held, ſom Dyd og Kiærlighed fortiener,
Og ſom jeg ønſker Eder det.

Mira.

(Efter Waller.)

Om Aftenen blev Adam ſadt,
Strax ſtirred hans henrykte Øie,
I frydefuld Beundring tabt,
Paa Stiernerne, der funkled i det Høie.
Snart Edens korte Nat forſvandt,
Og Skiøn frembrød den unge Morgenrøde,
Nu Nattens Døttre flygted', blegned', døde,
Dagmoders Trylleſmil hans Hierte vandt;
Men ſtraalende i herlig Majeſtæt,
Han Dagens ſtolte Herſker ſeer fremſtige,
Flux glemmer Adam alt, hvad han har ſeet,
Tilbedende den Uforlignelige.
O Mira! kan du forekaſte mig,
Jeg før for andre Skiønne brændte,
Jeg da ſom Adam intet ſtørre kiændte;
Nu førſt jeg dig har ſeet, og elſker dig.

Melpomene

Ved Samſøes Sørgeminde.

Mangen Taare-paa min Krands er runden,
Glædestaare, medens jeg den bandt,
Ak! og da den var forgiæves bunden,
Mismods Taare randt.
Nu den pryde Samſøes Sørgeminde,
Denne til hans Tinding bundne Krands!
Bramme der, til den en Skiald kan vinde,
Ved et Værk ſom hans.
Du, ſom denne Hæder ſtolt begiærte,
Udræk ikke uindviet Haand,
Nærm dig ei, har du ei Samſøes Hierte,
Samſøes Aand.
Nærm dig ikke, voved du at ſpilde
Dyrebare Tid paa Fias og Tant,
Drak du ei ſom han af Kundſkabs Kilde
Kiærlighed for Ret og Skiønt og Sandt.

Nærm dig ikke, kan du ikke hente,
Af dit Hierte Dyds og Ømheds Sprog,
See! o see, hvor grant han begge kiændte,
Viid, hvor han det tog.
Vil du liig min Samsøe vorde Digter,
Da som han, vær Borger, Ven, og Mand,
Elsk da dine Venner, dine Pligter,
Elsk dit Fædreland, som han.
Seent, jeg frygter, seent vil nogen vinde
Krandsen, jeg paa Urnen sætter hen,
Længe Melpomenes Taare rinde,
For sin tabte Ven.

Til
Digteren Falſen.

(I et Exemplar af Samſoes Skrifter.)

Ven, ſom fortolked Melpomenes Savn,
Jil, iil! hun kalder dig, det at oprette,
Og til din ædle Tinding vil hun flette
En Krands liig den, der hædrer Samſoes Navn;
Naar Themis Fieldvei trætter dig at vandre,
Du hvile blidt ved Hippocrenes Vælд,
Tit, Ven! du giæſte det! det lader vel,
At Eeg og Laurus grønnes hos hverandre.
O! ſaa var og min Drøm i bedre Tid,
— Saa mangen gylden Drøm med hine Dage ſpede, —
Dog ſynes mig min Aften mere blid,
Naar jeg mig nægtet Krands ſeer Venners Tinding
pryde.

Den ædle Digters Minde.

(Efter Littleton.)

Ei kom jeg Eders Skaansel at begiære,
For Scener ak! hvis Digter ei er mere,
Nei de, som han, imens han vandred' her
Bedst Talsmand finde vil i eget Værd,
Hans Venner! — seer min Graad, tilgiver den,
Hvad her I see, er ikke Kunstneren, —
Hans Venner elskte han, saa varmt, saa smt,
Saa frie for Egennytte, reen for Skrømt!
Hans Trofasthed, hans Iver uden Lige:
Ei Ord beskrive kan, men vore Taare sige.
O ædle Sanddruehed! o Troskab uden Meen,
O Dyd, saa mild, saa ægte, og saa reen!
O ømme Kiærlighed for Brødres Vel!
Hvor finde I et Tempel, som hans Siæl?
Saa Manden var; I kiende Digteren,
Til yndig Veemod rev han Hiertet hen,

Fra fulde Stæl brød fyrigt Bifald ud,
Naar han fortolked Dydens milde Bud,
Sin himmelkærte Luth indvied hans Camene
Til ædle milde Følelser allene,
Og intet Ord undslap hans kydske Pen,
Han kunde dsende attraae udslukt igien.

Et Vaarsuk.

(Efter det Franske.)

O kom! kom snart tilbage, huldе Vaar!
Hvi dvæle dine glæderige Dage?
See taus, og død, og skaldet Lunden staaer,
Giv Liv og Sang, og Skygge did tilbage!
Ak naar med tætte Løv du Lunden klæder,
Da kan jeg Arme ufeet dølge der
Den beedske Graad, jeg for min Falske græder,
Til andet Gavn-mig aldrig Skyggen er.

Til

Samſoes og min ſande Veninde.

(I et Exemplar af Skueſpillet Sommeren,

Dyvekes forſte Foreſtillings Dag.)

Taus hviler Laurbærlundens Philomele,
At alt for kort dens ſkiønne Sommer var;
Og ingen, ingen Sanger Lunden har,
Der kan med lige Toner den beſiæle.
O du! ſom ſkiønnede dens fulde Værd,
Hvem til Behag det var dens Lyſt at qvæde,
Kan Du vel faae den ſvage Qvidhrer kiær,
Der vover Lundens Taushed at afbryde,
Og lader ſine vilde Tonetag
I de forladte Skygger lyde,
Som nys gienlød af Nattergalens Slag?
Ak jo! det vil du; thi den beiler ikke
Til Philomeles Hæder eller Rang,

Nok, naar den ikkun med ukonſtlet Sang
Dig kan adſprede nogle Øieblikke;
O! herlig er den lønnet, derſom kun
Med mindre Bitterhed din Taare rinder,
Og mindre ſeen henglider Sorgens Stund,
Og mindre mørk og fæl du Lunden finder.
Og hvis et flygtigt Bifalds Smiil du gav,
Da vilde den — dog ſtille Daare! ſtille!
O! ſee de heede tunge Taare trille,
Og ſæt dig taus ved Philomeles Grav.

Til en Ven.

(I Nathan den Vise.)

Med denne Vennegave lad mig, Ven!
Min kiærlige Admindelse forbinde,
At naar omsider jeg er slumret hen,
For savnet Roe i stillen Grav at finde,
Du ved at tage Lessings Værk i Haand,
Det Venneminde trosast mig kan yde:
"Vel har man undertiden roest hans Aand,
"Men liden Ret hans Hierte monne nyde;
"Ak og det dog hos ham det bedre var.
"Hans Glæde var at vide andre glade,
"Hans Hiertes allerstørste Oval at hade,
"Thi ene til at elske skabt han var;
"Som Lyn forsvandt hans korte Foraarsdage,
"Ei har jeg kiændt min tabte Ven deri;
"Men de, hvis Byrde jeg ham saae at drage,
"Gud være lovet, at de er forbi.

Den fortvivlende Elſker.

Nei bort med Sange, bort med Dands,
Bort med Lyæi Vedbendkrands,
Og bort, langt bort med alle Glæder.
Og langt, langt ogſaa bort med dig,
Du ſom er froe og lykkelig,
Hvi martre den, ſom trøſtløs græder?
For vel jeg kommer kun ihu
Den Tid, da jeg var glad ſom du,
Den ſkiønne Tid, ſom ei er mere,
Da glad jeg drømte Polly min,
O! hvad mod denne Fryd kan din,
Og hvad kan nogens Glæde være?
Da var mit hele Liv en Dands,
I Fryds og Elſkovs Blomſterkrands,

Mig Polly gjennem Livet førte,
I, hvad jeg hørte, hvad jeg saae;
I, hvad min Tanke kun faldt paa,
Jeg Polly tænkte, saae, og hørte.
Om hende Nattergalen sang,
Om hende Skovens Chore klang,
Om hende risled Væld og Bække;
Hver Trætop sused hendes Priis,
Zephyr og Storm, hver paa sin Viis,
Sang hendes Skiønhed, hendes Tække.
Til Fryd mig da hver Dag frembrød,
Den oprandt kun af Nattens Skiød,
For til min Polly mig at bringe;
Hos hende fandt hver Aften mig,
For den, der elskes lykkelig,
Flyer Dag, og Aar med Lynets Vinge.
Da randt hver Bæk med Vin for mig,
Thi hver Drik Vand var Skaal for dig,
Min elskelige, elskte Pige!
Sin Nectar Cypris gied deri,

Og Gratierne ſtemte i
En Sang for mig, og for min Pige.
Skiønt var mig da det hele Aar,
Thi Sommer, Vinter, Høſt, og Vaar,
Om min og Pollys Yndeſt ſtreede,
Mig var hver Aarstid lige kiær,
Thi ivrig kappedes enhver
At bringe mig, og Polly Glæde.
O Vaar! hvor lykkelig jeg var,
Naar jeg din første Roſe bar,
Din første Gave til min Pige!
Hvor froe hun tog den af ſin Ven?
Saae nu paa mig, og nu paa den,
Og Læben kunde intet ſige.
Da, ſkiønne Sommer, da kom du!
O dig jeg komme ſkal ihu,
Saa længe jeg mig ſelv hukommer.
De underlige Vandringer
Ved Aftenrødens Trylleſkiær,
O det var mine Dages Sommer!

Og naar med Høstens Gaver riig,
Jeg iilte, Polly! glad til dig,
Og saae dig dem med Fryd modtage!
Og saae hver mindste Frugt dig kiær,
Og saae, min Haand gav Frugten Værd,
Hvor signed' jeg da Høstens Dage.
Og naar da glade Vinter kom,
Og samled os fortroelig om
Den lille Ovn i trange Stue,
O der var Elskovs Helligdom,
Thi der var Dydens Helligdom;
Ved Vestas tændtes Amors Lue.
Hvert Blik, hvert Ord, var Fryd, var Held,
I hvert stod Pollys huldе Siæl,
Med Vid og Ømhed, Kraft og Ynde.
O hvor mig Jorden da var kiær!
Hvor Dyden for mig havde Værd?
Jeg hørte Polly den forkynde.
Den Tid, den gyldne Tid svandt hen,
Og Mindet har jeg kun igien,

Mig daglig Saaret at oprive,
Dog lad det bløde, ſmerte mig,
O lad det, lad det ældre ſig,
Helbredet ſkal det aldrig blive!
Thi bort med Sange, bort med Dands,
Bort med Lyæi Vedbendkrands,
I Glade, bort med Eders Glæde,
Min Glæde tabtes med min Møe,
Thi — til Gud under mig at døe,
Ak! — under, under mig at græde.

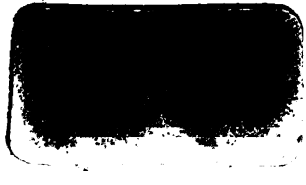

Og naar med Høſtens Gaver riig,
Jeg iilte, Polly! glad til dig,
Og ſaae dig dem med Fryd modtage!
Og ſaae hver mindſte Frugt dig kiær,
Og ſaae, min Haand gav Frugten Værd,
Hvor ſigned' jeg da Høſtens Dage.
Og naar da glade Vinter kom,
Og ſamled os fortroelig om
Den lille Ovn i trange Stue,
O der var Elſkovs Helligdom,
Thi der var Dydens Helligdom;
Ved Veſtas tændtes Amors Lue.
Hvert Blik, hvert Ord, var Fryd, var Held,
I hvert ſtod Pollys huldе Siæl,
Med Vid og Ømhed, Kraft og Ynde.
O hvor mig Jorden da var kiær!
Hvor Dyden for mig havde Værd?
Jeg hørte Polly den forkynde.
Den Tid, den gyldne Tid ſvandt hen,
Og Mindet har jeg kun igien,

Mig daglig Saaret at oprive,
Dog lad det bløde, smerte mig,
O lad det, lad det ædre sig,
Helbredet skal det aldrig blive!
Thi bort med Sange, bort med Dands,
Bort med Lyæi Vedbendkrands,
I Glade, bort med Eders Glæde,
Min Glæde tabtes med min Møe,
Thi — til Gud under mig at døe,
Ak! — under, under mig at græde.

Venſkab.

(Efter Sotter.)

Om Dyd og Aand ei Skiebnen rører,
Og ei dens Egenſind formilde kan,
Der ſnart os korte Gravvei fører
Ad Blomſterſti, ſnart giennem Ørkens Sand;
Om alt omſkiftes, Haabet troløſt bliver,
Sit Spil med vore Ønſker Lykken driver,
Selv bedſte Hierte tit forvilder ſig,
Og dette Vildſpors Offer bliver,
Skal jeg derfor i Dorſkhed hylle mig,
Og glædeſkye mit Liv bortſukke,
Og ei de huldе Blomſter plukke,
Der ſmile mig imøde paa min Sti?
Gaae fromme Vandrer fremmed, kold forbi,
Ei vennehuld ham Haanden byde,

Og — ak! den korte Stund, jeg kan —
Det Held, at være Menneſke, ei nyde!
Opfindſom ſig til Qval er den Forſtand,
Der ſlige Love give kan;
Den, ſom et Fortrin os blev givet;
Men ak! i det vi deraf ſtolte ſee
Ned med Foragt paa Dyrene,
Vi kun os ſelv forgifte Livet,
Og for vor Møie høſte Qval.
Forgiæves har ei Godheds Fader,
Paa Livets Tornevei ſtrøes Glæder uden Tal,
Blandt hvilke han os Valget overlader.
Hiſt byder Rigdom os ſin Skat,
Her peger Æren til hvert gyldent Sæde,
End i Olympen ubeſat;
Omblomſtret af den unge Glæde
Hiſt kneiſer Elſkovstempelet;
Sit Hiertes Raahed at formilde,
Og ſig til Sæders Blidhed bilde,
Med Ilden flaggrer Yndlingen til det.

Selv Vilsmænd søge det, og smile,
Og sanke ved dets korte Hvile,
Ny Kraft til Livets Reisefærd.
Bort Ære, Rigdom, Elskov her!
En blid, en ædel Siæl at finde,
Ved Sympathie at faae hinanden kiær —
Og i et Øieblik af himmelsk Værd,
For Evigheden Venskabsbaandet binde,
Det Jordens bedste Himmel er,
Mig at opflamme ene værd.
Det er saa sødt igiennem Ørkener,
Hvor aldrig Folkefied end sporet er,
Ved Vennehaand en Vei sig at opdage,
Saa sødt paa Afgrundssvælgets steile Bred,
At støtte trygt sin Vens usikre Fied,
Og Haand i Haand hinanden at ledsage.
Saa sødt, sin Ven, i Tørstens Øieblik,
Af hule Haand at række Lædskedrik.
Saa sødt, naar barske Storme tude,
Og Vandringsmanden Død bebude,

At dele med ſin Ven ſin Kappes Lye;
Saa ſødt i Middagsſvøl og Midnatsſkye,
I rædſelfulde Skov, hvor Rovdyr ſkrige,
Og Røvere ſig efter Rov omſnige,
Tryg ved Uſkyldighed at ligge;
End ſødere blandt Skovens Jubelchor
Vor Skabers Herlighed at priſe,
Og ved Naturens Moderbord,
I høie Lindes Mulm at ſpiſe,
Og efter tung og møiſom Gang,
Ved Vennetale ſig at glæde,
Og under Spøg og Jubelſang,
Ved kiøle Bæk at tage Sæde.
O Venſkab! Venſkab! Livets Lyſt!
Alkiærlighedens Førſtefødde,
Er ſelv for haabløs Syges Bryſt,
Helbredningsdrømme halv ſag ſøde?
O Livets Labyrinth! hvad var den uden dig!
Du over hvert mit Fied dit milde Lys udſprede,
Stolt af, din Guddom mig vil lede,

Jeg gaaer, hvorhen du fører mig.
Paa Moderarm du mig, som Barn, har baaret,
Som Yngling styret mig med Varselsraad,
Havt Medynk med min Klagegraad;
Og naar du har mit Hierte saaret,
Med nye Glæder qvæget mig.
Thi jeg i Fryd vil takke dig,
Vil takke, selv naar Afskeedstaarer trille;
O tit sig disse Taarer stille.
I Favnet af nyfundne Ven;
Tit, naar end saaret Hierte bløder,
Uventet ad en Omvei møder
Vor tabte Broder os igien;
Og de, der skiltes ad om Morgenen,
I Aftenskygger samles med hverandre,
Og Haand i Haand til Hvile vandre.
O J! mit Valfarts første Held!
I ømme Vidner til mit Foraars Drømme,
Da Morgensolen Lysets Strømme
Udøste over os af rige Væld.

Forgiæves ſignende jeg helſer Eder,
Forgiæves vil min Barm mod Eders ſlaae;
Forgiæves ak forgiæves jeg udbreder
De længſelfulde Arme efter Eder,
Vidt ſprædtes I! ad fierne Stier maae
Jeg ſom et Spil for Lykken gaae,
Mon paa den dunkle Huulvei, den mig leder,
Jeg aldrig haabe tør at møde een af Eder?

Ved Orpheus Schulzes Død.

Farvel! o Schultz! til hine bedre Kloder,
Der ingen Sorg, ei Sviig, ei Sygdom boer,
Gienfind din Harmonie i Engles Chor,
Og i hver Engel find dit Hiertes Broder!

Fragment.

(Af Mad. Deshoullieres Idylle, Blomſterne.)

Mon da ſaa ſtor en Lykke Livet er,
At vi os ſkulde ønſke det tilbage,
Og mindes, hvo det har ſaa kiær,
Hvor Livets Tab befrier ham fra Plage?
Det blot en Samling er af Frygt, af Smerte,
Af Møie og Bekymringer;
For den, der Støvets Lod at kiænde lærte,
Ei Død det ſtørſte Vanheld er.

Til min Camma,
den 19 October 1797.

I Fior paa denne Dag landflygtig, elſkte Pige!
Jeg neppe torde hviſke Carl dit Navn,
I Aar, i Dag, jeg ved dit elſkte Favn,
Kan dig min Tak, min Fryd, min Lykke ſige,
Kan ſige dig, hvordan mit heele Færd,
Mit hele Jeg ſig gandſke har forandret;
Hvordan ei blot nu Roſer blomſtre der,
Hvor jeg blandt hvaſſe Tiørn har hidtil vandret.
Hvordan jeg ved dit troe, dit ømme Bryſt,
Ei blot forvundet har hver fordums Smerte,
Ei blot gienfundet tabte Haab og Lyſt,
Men meer endnu, mit tabte fordums Hierte.
Bortmanet er nu den Miſantropie,
Som nys i marterfulde Hierte boede,
Hver Spire Had, man havde ſaaet deri,
Er nu opluget, rykket op med Rode.

Jeg ved din Barm er øm og god igien,
Undſkylder Svaghed, Uret jeg forlader,
Ere alle Brødres broderlige Ven,
Og elſker ſønlig alles ſtore Fader.

Smiil ei, min elſkte Pige! naar du ſeer,
Jeg ber dig ſnakker for om mine Dyder,
O jeg for dem dig ſkylder meget meer,
End for al den Lykſalighed jeg nyder.

Naar jeg mig finder bedret i din Arm,
Da, Elſkede! da føler jeg tillige,
Den glade Vished, at ved denne Barm
Skal dine Dage rinde lykkelige!
Om jeg end ei mit Elſkte liig og værd,
Saa god, ſaa ſkyldfrie reen, ſom hun kan blive,
— Den Snee, hvis Reenhed engang plettet er,
Ei Solen ſelv kan fordums Hvidhed give —
Jeg dog hver Dag, jeg lever glad med dig,
Skal bedre, ømmere, dig mere værdig blive,
At jeg da ret maae ſee dig lykkelig,
Os Himlen mange, mange Dage give!

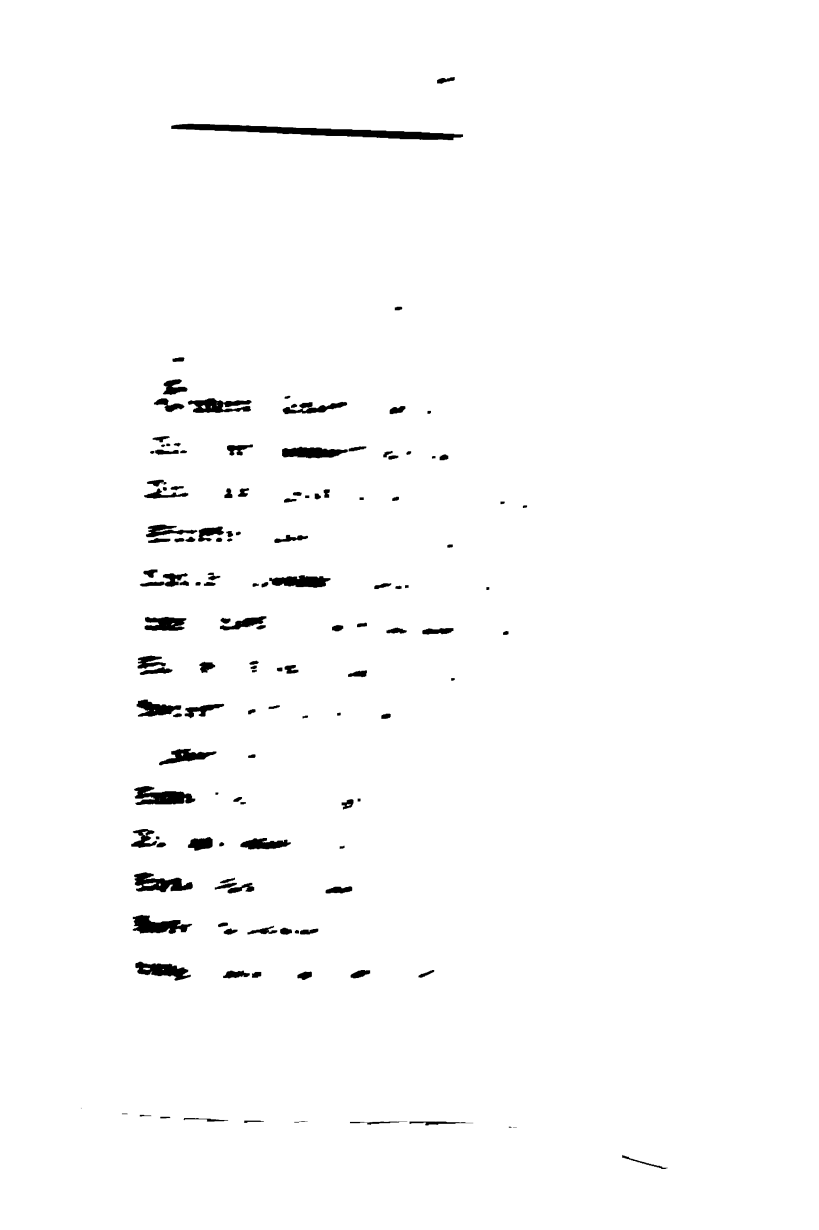

Jeg veed din Varm er ømm og god igien,
Undſkylder Svaghed, Uret jeg forlader,
Ere alle Brødres broderlige Ven,
Og elſker ſønlig alles ſtore Fader.
Smiil ei, min elſkte Pige! naar du ſeer,
Jeg ber dig ſnakker for om mine Dyder,
O jeg for dem dig ſkylder meget meer,
End for al den Lykſalighed jeg nyder.
Naar jeg mig finder bedret i din Arm,
Da, Elſkede! da føler jeg tillige,
Den glade Visheb, at ved denne Varm
Skal dine Dage rinde lykkelige!
Om jeg end ei mit Elſkte lig og værd,
Saa god, ſaa ſkyldfrie reen, ſom hun kan blive,
— Den Snee, hvis Reenheb engang plettet er,
Ei Solen ſelv kan fordums Hvidheb give —
Jeg dog hver Dag, jeg lever glad med dig,
Skal bedre, ømmere, dig mere værdig blive,
At jeg da ret maae ſee dig lykkelig,
Og Himlen mange, mange Dage give!

Til Modgang.

(Efter Gray.)

Himlens Datter! uforſonlige!
Du, ſom tæmmer Dødeliges Hierter,
Du, hvis Jernrilis med ſin Tugtelſe,
Skrækker Laſten, og tit Dyden ſmerter.
Opblæſt Hovmods følesløſe Aand
Lære Lidelſe i dine Demantsbaand!
Sig ved ukiændt Qval forgiæves vøene
Purpurklædt Deſpot uynket og allene!
Juden din og alt det Godes Fader,
Sendte Dyd ſin Yndling til vor Jord,
Dig han hendes Barndom overlader,
Spæde Sind at danne dig betroer.
Barſke Pleiemoder, hvad du bød,
Længe, længe hun med Taalmod lød,

Venſkab.

(Efter Gotter.)

Om Dyd og Aand ei Skiebnen rører,
Og ei dens Egenſind formilde kan,
Der ſnart os korte Gravvei fører
Ad Blomſterſti, ſnart giennem Ørkens Sand;
Om alt omſkiftes, Haabet troløſt bliver,
Sit Spil med vore Ønſker Lykken driver,
Selv bedſte Hierte tit forvilder ſig,
Og dette Vildſpors Offer bliver,
Skal jeg derfor i Dorſkhed hylle mig,
Og glædeſkye mit Liv bortſukke,
Og ei de hulde Blomſter plukke,
Der ſmile mig imøde paa min Sti?
Gaae fromme Vandrer fremmed, kold forbi,
Ei vennehuld ham Haanden byde,

Og — ak! den korte Stund, jeg kan —
Det Held, at være Menneſke, ei nyde!
Opfindſom ſig til Qval er den Forſtand,
Der ſlige Love give kan;
Den, ſom et Fortrin os blev givet;
Men ak! i det vi deraf ſtolte ſee
Ned med Foragt paa Dyrene,
Vi kun os ſelv forgifte Livet,
Og for vor Magie høſte Qval.
Forgiæves har ei Godheds Fader,
Paa Livets Tornevei ſtrøes Glæder uden Tal,
Blandt hvilke han os Valget overlader.
Hiſt byder Rigdom os ſin Skat,
Her peger Æren til hvert gyldent Sæde,
End i Olympen ubeſat;
Omblomſtret af den unge Glæde
Hiſt kneiſer Elſkovstempelet;
Sit Hiertes Raahed at formilde,
Og ſig til Sæders Blidhed bilde,
Med Iilen ſlaggrer Ynglingen til det.

Selv Viismænd søge det, og smile,
Og sanke ved dets korte Hvile,
Ny Kraft til Livets Reiseførd.
Bort Ære, Rigdom, Elskov her!
En blid, en ædel Siæl at finde,
Ved Sympathie at faae hinanden kiær —
Og i et Øieblik af himmelsk Værd,
For Evigheden Venskabsbaandet binde,
Det Jordens bedste Himmel er,
Mig at opflamme ene værd.
Det er saa sødt igiennem Ørkener,
Hvor aldrig Folkefied end sporet er,
Ved Vennehaand en Vei sig at opdage,
Saa sødt paa Afgrundsvælgets steile Bred,
At støtte trygt sin Vens usikre Fied,
Og Haand i Haand hinanden at ledsage.
Saa sødt, sin Ven, i Tørstens Øieblik,
Af hule Haand at række Lædskedrik.
Saa sødt, naar barske Storme tude,
Og Vandringsmanden Død behude,

At dele med ſin Ven ſin Kappes Lye;
Saa ſødt i Middagsſvøl og Midnatsſkye,
I rædſelfulde Skov, hvor Rovdyr ſkrige,
Og Røvere ſig efter Rov omſnige,
Tryg ved Uſkyldighed at ligge;
End ſødere blandt Skovens Jubelchor
Vor Skabers Herlighed at priſe,
Og ved Naturens Moderbord,
I høie Lindes Mulm at ſpiſe,
Og efter tung og møiſom Gang,
Ved Vennetale ſig at glæde,
Og under Spøg og Jubelſang,
Ved kiøle Bæk at tage Sæde.
O Venſkab! Venſkab! Livets Lyſt!
Alkiærlighedens Førſtefødde,
Er ſelv for haabløs Syges Bryſt,
Helbredningsdrømme halv ſag ſøde?
O Livets Labyrinth! hvad var den uden dig!
Du over hvert mit Fied dit milde Lys udſprede,
Stolt af, din Guddom mig vil lede,

Jeg gaaer, hvorhen du fører mig.
Paa Moderarm du mig, som Barn, har baaret,
Som Yngling styret mig med Varselsraad,
Havt Medynk med min Klagegraad;
Og naar du har mit Hierte saaret,
Med nye Glæder qvæget mig.
Thi jeg i Fryd vil takke dig,
Vil takke, selv naar Afskeedstaarer trille;
O tit sig disse Taarer stille.
I Favnet af nyfundne Ven;
Tit, naar end saaret Hierte bløder,
Uventet ad en Omvei møder
Vor tabte Broder os igien;
Og de, der skiltes ad om Morgenen,
I Aftenskygger samles med hverandre,
Og Haand i Haand til Hvile vandre.
O I! mit Valfarts første Held!
I ømme Vidner til mit Foraars Drømme,
Da Morgensolen Lysets Strømme
Udøste over os af rige Væld.

Forgiæves ſignende jeg helſer Eder,
Forgiæves vil min Barm mod Eders ſlaae;
Forgiæves ak forgiæves jeg udbreder
De længſelfulde Arme efter Eder,
Vidt ſprædtes I! ad fierne Stier maae
Jeg ſom et Spil for Lykken gaae,
Mon paa den dunkle Huulvei, den mig leder,
Jeg aldrig haabe tør at møde een af Eder?

Ved Orpheus Schulzes Død.

Farvel! o Schultz! til hine bedre Kloder,
Der ingen Sorg, ei Svig, ei Sygdom boer,
Gienfind din Harmonie i Engles Chor,
Og i hver Engel find dit Hiertes Broder!

Fragment.

(Af Mad. Deshoulieres Idylle, Blomſterne.)

Mon da ſaa ſtor en Lykke Livet er,
At vi os ſkulde ønſke det tilbage,
Og mindes, hvo det har ſaa kiær,
Hvor Livets Tab befrier ham fra Plage?
Det blot en Samling er af Frygt, af Smerte,
Af Møie og Bekymringer;
For den, der Støvets Lod at kiænde lærte,
Ei Død det ſtørſte Vanheld er.

Til min Camma,
den 19 October 1797.

I Fior paa denne Dag landflygtig, elſkte Pige!
Jeg neppe torde hviſke Carl dit Navn,
I Aar, i Dag, jeg ved dit elſkte Favn,
Kan dig min Tak, min Fryd, min Lykke ſige,
Kan ſige dig, hvordan mit heele Færd,
Mit hele Jeg ſig gandſke har forandret;
Hvordan ei blot nu Roſer blomſtre der,
Hvor jeg blandt hvaſſe Tiørn har hidtil vandret.
Hvordan jeg ved dit troe, dit ømme Bryſt,
Ei blot forvundet har hver fordums Smerte,
Ei blot gienfundet tabte Haab og Lyſt,
Men meer endnu, mit tabte fordums Hierte.
Bortmanet er nu den Miſantropie,
Som nys i marterfulde Hierte boede,
Hver Spire Had, man havde ſaaet deri,
Er nu opluget, rykket op med Rode.

Jeg veed din Barm er ømm og god igien,
Undſkylder Svagheed, Uret jeg forlader,
Ere alle Brødres broderlige Ven,
Og elſker ſønlig alles ſtore Fader.

Smiil ei, min elſkte Pige! naar du ſeer,
Jeg ber dig ſnakker for om mine Dyder,
O jeg for dem dig ſkylder meget meer,
End for al den Lykſalighed jeg nyder.

Naar jeg mig finder bedret i din Arm,
Da, Elſkede! da føler jeg tillige,
Den glade Viished, at ved denne Barm
Skal dine Dage rinde lykkelige!
Om jeg end ei mit Elſkte liig og værd,
Saa god, ſaa ſkyldfrie reen, ſom hun kan blive,
— Den Snee, hvis Reenhed engang plettet er,
Ei Solen ſelv kan fordums Hvidhed give —
Jeg dog hver Dag, jeg lever glad med dig,
Skal bedre, ømmere, dig mere værdig blive,
At jeg da ret maae ſee dig lykkelig,
Os Himlen mange, mange Dage give!

Til Modgang.

(Efter Gray.)

Himlens Datter! uforſonlige!
Du, ſom tæmmer Dødeliges Hierter,
Du, hvis Jernrigs med ſin Tugtelſe,
Skrækker Laſten, og tit Dyden ſmerter.
Opblæſt Hovmods følesløſe Aand
Lære Lidelſe i dine Demantsbaand!
Sig ved ukiændt Qval forgiæves vøene
Purpurklædt Deſpot uynket og allene!
Inden din og alt det Godes Fader,
Sendte Dyd ſin Yndling til vor Jord,
Dig han hendes Barndom overlader,
Spæde Sind at danne dig betroer.
Barſke Pleiemoder, hvad du bød,
Længe, længe hun med Taalmod lød,

Sorgen hun ved dig at kiende lærte,
Vant ved egen Qval at ynke andres Smerte.
Skrækket ved dit Rædselsblik sig spreder
Selvtilfredse Slægt af Daarskabs Blod.
Skogger, Støi, de tankeløse Glæder,
Unde Siælen Tid at være god.
Let henspredes de, og med dem flye
Sommervennen, og den sleedske Fiende,
Til letsindig Medgang de dem vende,
Sværge hende Troe, og troes paa ny.
Mørkklædt Viisdom dybt nedsænket i
Tanker, dem hun henrykt giennemtrænger,
Og den tause Møe Melancholie,
Hun, hvis Stierneblik i Støvet hænger,
Alles Ven, ømm Broderkiærlighed,
Retfærd, strængest egen Dommerinde,
Medynk, bitterfødt hvis blide Taare rinde,
Vogte paa dit høitidsfulde Fied.
Frygtede Gudinde! tung ei blive
Straffens Haand paa vore Hoveder!

Kom ei klædt i dine Rædſeler,
Ikke Hævnens Skarer dig omgive,
— Som Ugudelige ſkue dig! —
Ei med Tordenrøſt, og Trudſels Mine,
Ei med Jammers fæle Dødningſkriig,
Mismod, dødbleg Trang, og Helſots grumme Pine!
Du dit vennehulde Aaſyn bære,
Venlig vorde din Indſtydelſe!
I dit Følge komme gavnlig Lære,
Ei at ſaare, at formilde Hierterne,
Du hver udſlukt ædel Gniſt oplive!
Lære os at elſke og tilgive!
Lære hver af os ſin Feil at ſee,
Føle andres Værd, og ſig ſom Menneſke.

Til min Camma,

paa det nye Aarhundredes første Dag.

Lad andre tvistes længe nok om Tiden,
Og naar det gamle Sekel endte sig;
Mit nye er begyndt for længe siden,
Dets første skiønne Dag gik ud fra Dig!
O vilde Himlen Jubelaar os give,
Som mangen Jubeldag den skiænket har;
Vort Samlivs allersidste Dag vil blive
Saa skiøn, saa glad, som allerførste var.

Epistler.

Til
Hds. K. H.
Hertuginde Louiſa Auguſta.

(Tilegnelſe af de fordanſkede ſchul'ziſke Sange.)

Da Huldgudinden i ſin Yndighed
Betraadde Cyprens lykkelige Bred;
Alt Folket tilte hende froe imøde,
Og henrykt kappedes enhver
Med Hylding og med Ofringer;
Hiſt reiſes Altre op, her Hekatomber bløde,
Og Viraktaage mørkner ſyfrie Dag.
Gudinden ſeer det alt med Velbehag;
Kun lidet Skiænk og Offring hende fryder,
Men ſig at at ſee tilbedet af enhver,
De gode Guders ſtørſte Lykke er,
Og denne hun i al ſin Fylde nyder.
Men fiern og frygtſom ſtod en fattig Hyrdepige,
For første Gang misundende de Rige,

Ak! ſukked hun ſaa ſorrigfuld ved ſig:
Med hvilken Gave ſkal jeg nærme mig?
Og ſkulde hun da mig miskiende,
Som jeg, jeg eene ikke hylded' hende!
Nu pludſelig et Glimt af Haab oprinder,
Hun i Gudindens Fied ſeer Blomſter ſpire frem,
Glad plukker hun de ſkionneſte af dem,
Og til en Blomſterkrands dem binder;
Den vil hun lægge for Gudindens Fod,
Hun nærmer ſig dermed, men ak! hun fattes Mod.
Gudinden blev den Armes Angeſt vaer,
Da vinked' hun, Hyrdinden henrykt iilte
Til hendes Fod; hun Krandſen tog, og ſmilte;
Og ingens Glæde ſom Hyrdindens var.

Lilig denne arme frygtſomme Hyrdinde,
Fyrſtinde! min Camene nærmer ſig;
Hun ikkun Blomſter har at byde dig;
O! maae de tækkes Nordens Huldgudinde!

Til
Digteren C. A. Lund.

(Foran i hans ſamlede Digte, afſkrevne af en Veninde.)

Med Hyldeſt, Ven! modtag fra Vennehænder
Af Danmarks Digterchor den eeneſte,
Du — ellers den ſaa ſtrængt retfærdige —
Saa ſtadig uretfærdigen miskiender.
Skiønt Lyren, han modtog af Sangens Gud,
Stolt brammer med de fire Trylleſtrænge,
Som af de Lyrer, der paa Pindus hænge,
Selv Guden til ſin Yndling kaared ud.
Den første Sulmos kiælne Skiald tilhørte,
Paa den han tolked' os, hvad Hero leed,
Og — liig din Leonoras *) Troſaſtheb —
Os giennem Sekler hendes Klager rørte.
Den anden majeſtætiſk kraftfuld bød
Den ſtolte Romerharm til høie Glæder,

*) Eleonora Chriſt. Ulfeld, ſee Minerva Jan. 1786.

Naar under Tiburs Sangers Haand den lød
Til Gubers Priis, og Roms og Dydens Hæder.
Den tredie ved landlig ſtille Grav
Af Tungſinds veemodſmilende Camene
Fik Brittebarden Gray *); i denne eene
Hun Digterværd og Digternavn ham gav.
Den fierde, Ven! du ſelv har ønſket dig **)
Den fordum Thomſons høie Lyra prydet',
Dog — veed jeg ei — i Skottens Haand den lydet
Ei nær ſaa ſølvreen, ſkiøn tre ſaa liig.
O lyt! o hør, i Trylleharmonie
Af fordums Sang den fierne Gienklang høre!
Hør Strængene din elſkte Haand at kræve,
Kiænd Sanggudindens, Danas Kald deri.

*) Landsbyekirkegaarden, Grays meeſt bekiendte Digterværk.

**) Lunden ved Jægerspriis, Minerva Februari 1788.

Til

Huldgudindens Digter

J. Baggesen.

(Tilegnelsen af Poesiesamlingen Charis 1797.)

I Afgudsdyrkelses og Blindheds Dage
Man troede, at Chariterne var tre;
Selv jeg og længe stod i lig Vilfarelse,
Men endelig fra den dog kom tilbage,
Og saae, at disse tre var eet,
At det var een og samme Huldgudinde,
Der nu i Fryd, nu Sorg, nu Spøg, nu Alvor seet,
Trefoldig forekom Vankundige og Blinde.
Fuld vel jeg veed det nu, det er kun een,
Der alle Dyders Søster, Uskylds Datter,
Fortryller os, i Taarer, som i Latter,
Hvis Alvor blid, hvis Sorg er huld, hvis Glæde reen